

Giới thiệu Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)

Đọc truyện Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys) của tác giả Văn Nam là một trong những truyện teen hay nói về hai con người ở hai thế giới khác nhau ,hai đất nước khác nhau.

Liệu rằng một cô gái hậu đậu sẽ phải làm gì trước ba chàng trai đa tài ? Và trái tim thầm yêu chỉ đủ chỗ cho một người ấy sẽ chọn ai ? trước những biến cố xảy ra một cách đột ngột như vậy thì liệu rằng tình cảm của họ sẽ ra sao? Nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì họ cũng sẽ không thể chạy trốn được những cảm xúc của bản thân

*Giới thiệu nhân vật trong truyện hay:-Dương Băng (cô) : tính tình rụt rè nhút nhát ,hay quên,dị ứng với trai đặc biệt là trai đẹp , thích ở nhà chằm chằm đọc truyện , Ham ăn ,ở dơ vô đối suốt ngày cứ bảo " tại sao mình phải tắm" phòng ốc thì như ổ chuột . Tuổi :16 . IQ :hai số . Ước mơ trở thành một nhà biên kịch . ngoại hình bình thường không nổi bật (khoảng này tác giả để cho mọi người tự mình tượng)

-Và ba chàng trai TFBoys : Vương Tuấn Khải , Vương Nguyên , Dịch Dương Thiên Ti (cái này thì chắc ai cũng biết) *Cuối cùng là lời nhắn gửi thân thương của tác giả: đây là lần đầu tiên tác giả viết truyện có gì sai sót mong mọi người giúp đỡ để mình kịp thời sửa chữa .

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Sự Thật Đau Lòng

Vẫn như mọi ngày cô thức dậy cùng với cặp mắt thâm quầng và sưng húp . Bước từng bước nặng nề xuống cầu thang, sau khi yên vị xuống bàn ăn sáng bà Phong- mẹ của cô lại ngao ngán nhìn đứa con gái "bé bỏng " của mình : -Suốt ngày thức đêm , nhìn y như xác sống .

-Mẹ à có cần phải nặng lời với con như thế không ? Hôm nay con ngủ sớm hơn bình thường một tiếng đấy !

Cô nói kèm theo với khuôn mặt dương dương tự đắc

-Vậy à ! thế con ngủ lúc mấy giờ? _ bà Phong "âu yếm" nhìn con gái

-3h sáng ạ!

Cô nói mà không thèm nhìn sắc mặt của mẹ rồi thản nhiên ăn sáng. Bà Phong cảm cái đĩa mà tay rung rung, thấy tình hình không ổn lắm ông Phong -ba cô mới lên tiếng giảng hòa,hỏi thúc cô ăn sáng rồi còn đi học . Với lực học của cô thì không thể nào vào được ngôi trường danh tiếng trong thành phố. Nhưng không hiểu sao may mắn thật sự đã mỉm cười với cô . Với số điểm sát xuất -26 cô đã đỗ được vào ngôi trường cấp 3 mà nhiều người mơ cũng không được . Riêng cô thì cô cho rằng "Mọi việc đều là do may mắn ,là do may mắn mà thôi " . Sau khi chờ cô tới trường thì bà cô phải đi đến cơ quan còn cô thì phải tiếp tục vật lộn với môn học mà cô ghét nhất -môn Toán. Vì cái tính rụt rè nên trong lớp cô không có nhiều bạn cho vì vậy việc học ở trường đối với cô là vô cùng chán . Cuối cùng việc cô có thể làm duy nhất ở trường là ngủ. Cuối cùng tiếng chuông hết giờ như là vị cứu tinh của cô. Đang suy nghĩ mông lung về cái kết của câu chuyện cô vừa đọc lúc tối thì bố cô ở phía bên kia đường vẫy tay và kêu lớn :

-Dương Băng ở bên này!

Cô có thể nghe được những tiếng cười khe khẽ ở xung quanh nhưng chẳng quan tâm cho lắm chỉ mỉm cười nhìn bố . "Hình như hôm nay bố có chuyện gì đó không vui thì phải?" cô nhìn bố khẽ hỏi .Bố cô không nói gì chỉ bảo:"Về nhà bố mẹ có chuyện muốn nói với con" cô khó hiểu nhìn bố nhưng cũng ngồi lên xe để bố chở về . Về đến nhà cô thấy một chiếc xe hơi màu đen bóng loáng đậu trước cửa .cô tò mò theo bố vào trong nhà thì thấy một người đàn ông trung niên nhưng vẫn rất phong độ đang nói chuyện với ba mẹ cô không biết có chuyện gì mà mắt của bà Phong ầng ầng nước cô hốt hoảng chạy lại hỏi :

-Có chuyện gì vậy mẹ ?

Mẹ cô không đáp chỉ ôm cô vào lòng khóc nức nở . "Có chuyện gì vậy mẹ ?" _Cô sốt ruột hỏi lại . Mẹ cô nói trong tiếng khóc :

-Con có biết tại sao mẹ lại bắt con học tiếng trung không ? _ cô nhẹ lắc đầu

-Là vì mẹ muốn sau này con gặp được ba mẹ đẻ của con, con có thể nói chuyện với họ .

Câu nói của bà Phong vừa dứt thì cô nghe như có tiếng sét đánh bên tai vội vàng hỏi . "Ba mẹ ruột?"

-Đúng ! bố nghĩ đã đến lúc cho con biết hết sự thật . Vào mười sáu năm trước ông con có một xưởng dệt ở bên Trung nên bố mẹ theo ông sang bên đó làm ăn. Một lần tình cờ gặp được mẹ của con. lúc đó người mẹ con đây mếu máo ấy quỳ xuống chân bố khẩn khoản" làm ơn hãy cứu con tôi " bố bé con mà trong lòng cứ nơm nớp lo sợ .Sợ rằng ngày mai không biết sẽ như thế nào nếu bọn người ác ôn đó tìm được con . Cho nên bố và mẹ đã âm thầm

đem con về Việt Nam .Vài năm sau bố có nhờ người hỏi thăm thì mới biết mẹ con đã qua đời do biến chứng của vết thương để lại .

Nói đến đây cổ họng của ông như bị ai bóp nghẹn . Từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống đất .Phải cô khóc . cô thật sự là đang khóc .

-Vậy bây giờ bố mẹ bảo con phải làm sao đây ?Tại sao mọi người không nói cho con biết sớm? Tại sao mọi người lại giấu con? _Cô nói trong tiếng nấc dồn dập

Lúc này người đàn ông kia mới lên tiếng :!Con à ! đừng trách họ, mọi người đều là muốn tốt cho con thôi ".

-Dương Băng con mau nhận ba con đi đó mới thật sự là người thân của con . _Bố cô buồn bã nhìn cô

Cô nhìn ông Phòng rồi lại nhìn sang bố ruột của mình nghẹn ngào thốt lên "Bố" . Ông Hoàng -bố ruột của cô nhìn cô bằng một ánh mắt âu yếm rồi ôm cô vào lòng :!con gái à! con gái của tôi " . Nguyên ngày hôm đó cả gia đình của họ cứ quây quần bên nhau .Thật sự rất ấm cúng .

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Sau ngày hôm đó ông Hoàng -bố của cô đưa cô sang Trung Quốc sinh sống . Sau 8 tiếng ngồi trên máy bay cả người cô mỏi nhừ . Vừa đặt chân xuống sân bay thì đã có một "ông" to con diện nguyên một cây đen chạy đến cung kính nói : -chào ông chủ ! để tôi xách vali cho ạ ! _ Nói rồi cái ông đó nhìn cô bằng một ánh mắt ngờ ngợ _Vậy vị này là...

-Là con gái ruột của tôi .Là đứa con gái tôi đã cực khổ tìm kiếm suốt mười mấy năm trời _ bố cô trả lời .

Vừa dứt câu thì ông Lý đã cúi đầu cung kính chào : "thật thất lễ quá ! xin chào cô chủ ."

Cô vốn không quen với những thứ dường như chỉ có trong truyện này nên lấp ba lấp bắp : "Áy áy ông ơi cháu nhỏ tuổi hơn ông nhiều, nên cháu chào ông trước mới phải. Cháu xin lỗi! cháu chào ông ạ !" cô cúi người trước ông lão một hồi lâu rồi ngẩng đầu lên nói : "Xin tự giới thiệu cháu là Dương Băng " . Ông Lý cười nhẹ rồi cúi người kéo va li của hai bố con ông Hoàng để cẩn thận vào xe . Nhân lúc còn ở trên xe cô tranh thủ ngắm cảnh vật ngoài đường .Một khu đô thị sầm uất thật khác với nơi cô đã sống suốt 16 năm trời. Đột nhiên cô cảm thấy nhớ bố mẹ nuôi của cô quá mặc dù vẫn có thể về thăm họ thường xuyên nhưng cô đã quen với việc thấy họ hàng ngày . "Không biết bây giờ bố mẹ đang làm gì nhỉ ?" cô nghĩ . Đang suy nghĩ mông lung thì chiếc xe phanh kít trước một ngôi nhà à không phải là tòa lâu đài mới phải. Miệng chữ o mắt chữ a cô ngơ ngác nhìn căn biệt thự đồ sộ trước mặt .Thấy vậy bố cô phì cười vỗ vào vai cô :!đi thôi con gái từ nay đây là nhà của con " . Cô mỉm cười nhìn bố rồi tung tăng chạy thẳng vào khuôn viên. Cô quan sát thật kĩ nơi này như là muốn in sâu nó vào trong tiềm thức. Khuôn viên được trang trí theo phong cách cổ điển với hồ nước nhân tạo và cây liễu rủ nằm ở trung tâm. Còn xung quanh được trang trí bằng những bụi hoa hồng đủ chủng loại và đủ màu. Tất cả tạo nên một không khí sang trọng nhưng ấm cúng. Vừa bước chân vào nhà thì một bà lão xuất hiện ôm chầm lấy cô :

-Cuối cùng thì bố cháu cũng đã tìm ra được đứa cháu tội nghiệp này cho bà bà nhớ cháu lắm Ánh Nguyệt à

Bà lão nói mà như khóc cô cũng ôm bà vào lòng ,cái cảm giác này cô chưa từng có. Bố cô vội nói :

-Đây là bà nội của con đó con gái !

Bà lão buông cô ra , cô nhìn thấy từng giọt nước trên khuôn mặt nhăn nheo của bà :!bà nội ! con có bà nội này bố , cuối cùng thì con cũng đã có bà nội." nói đến đây thì cô khóc thành tiếng . Bà cô đưa đôi tay gầy guộc lên lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt đỏ ửng của cô :

- Tốt rồi !về là tốt rồi .

Bây giờ cô không biết phải diễn tả cái cảm giác của mình bằng từ ngữ nào cho thích hợp, cái cảm giác này trước đây cô chưa từng có

Quán gia đưa cô lên phòng cô thật sự không biết ba cô làm nghề gì. Nhưng nhìn sơ qua thì chắc là không hề tầm thường. Căn phòng của cô với màu chủ đạo là xanh và trắng đúng màu cô thích nhìn quanh một lượt thì căn phòng này rộng gấp đôi nhà cũ của cô . Cô thả mình xuống chiếc giường êm ái thì nghe có tiếng gõ cửa cô nói vọng ra :

-Mời vào !

Cánh cửa được đẩy ra bà của cô bước vào cô lễ phép :

- Cháu chào bà ạ có việc gì không bà ?

- không ta chỉ đến xem thử cháu có hài lòng về mọi thứ ở đây không

- Mọi thứ rất tốt ạ ! cháu rất thích màu xanh của căn phòng này và cả mùi hương của hoa anh đào nữa !

- Cháu của ta cháu đã chịu khổ nhiều rồi ! bây giờ cháu sẽ không phải vất vả nữa _ nói rồi bà ôm cô vào lòng như để thỏa niềm mong nhớ

- À ! phải rồi cháu nghỉ ngơi đi chiều nay ta và cha cháu sẽ đi chuẩn bị giấy tờ tùy thân và hồ sơ nhập học cho cháu . Còn cháu thì hãy ngoan ngoãn theo bác Lý đi mua sách vở và tiện thể đi shopping mua vài bộ đồ _ nói rồi bà dúi vào tay cô một cái thẻ tín dụng cô không biết là bao nhiêu chỉ thấy một hàng số không dài ngoằn cô lễ phép cảm ơn bà nội . Bà khẽ xoa đầu rồi hôn lên trán cô một cái làm cô đỏ bừng mặt vì đối với những việc này cô không quen cho lắm. Đánh một giấc tới chiều quần gia lên gọi cô dậy . Làm vsen xong cô bắt tay vào làm những việc bà dặn. Việc đi mua đồ đối với cô tương đối khó khăn một phần là cô phát âm chưa được chuẩn lắm một phần là cô chưa bao giờ đi mua đồ vì lúc còn ở VN mẹ mua gì thì cô mặt nấy chả bao giờ để ý tới gu thời trang của mình cả (cùng là con gái tg thấy mặt mặt thay cho cô đây Bống ạ !). Vặt vả cả buổi cuối cùng cô cũng thu gom được hàng tá chiến lợi phẩm .

Từ ngày mai cô sẽ sống dưới một thân phận mới , một cái tên mới Hoàng Ánh Nguyệt . Cuộc đời của cô đã thay đổi !

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Help Me

Reng...Reng ... tiếng đồng hồ báo thức reo ồm ồm mà ai đó vẫn chồm chần kín mít không chịu dậy . -Ánh Nguyệt à ...bảo bối à dậy đi học thôi !

-Khò...Khò...

Bà nội gọi mãi mà cô vẫn không chịu dậy . Lát sau ba cô vào :

-Con gái à !...Trẻ học rồi đó dậy đi

Vừa nghe tới chữ trẻ học cô đã tung chăn tung gối chạy vào nhà vệ sinh làm vsen. Bố cô chỉ biết lắc đầu cười khổ .

-trẻ rồi , trẻ rồi bố ơi ! help me !help meeee...

-Không sao con đừng vội ! ở đây 8h mới bắt đầu vào học

Một câu nói của ông Hoàng làm cô tá hỏa :

-Ở đây sương ghê bố nhớ !tận 8h mới vào học còn ở VN 7h đã vào học rồi

-hahahaha con gái ơi là con gái !

Ngôi trường cô chuẩn bị theo học là ngôi trường lớn nhất nhì thành phố : trường Bát Trung . Vì bố của cô là chủ tịch của công ty gì đó tên loằng ngoằng rồi rắc rối khó đọc (cô cũng chả thèm nhớ)nên phải đi làm sớm vì vậy ông Lý là người đưa cô đi học. Đồng phục trường cô khá đơn giản. Nữ thì sơ mi trắng váy caro, nam thì áo sơ mi trắng giống nữ quần đen .Sau khi làm thủ tục nhận lớp xong xuôi cô theo GVCN về lớp. Đến trước cửa lớp cô bảo :

-Em đợi cô một lát nhé !

Tiếng Trung mặc dù có biết nhưng cô vẫn khá chật vật trong việc giao tiếp (ở VN tận 16 năm còn gì)

Cô gõ vào lớp nói gì đó rồi ra hiệu cho cô vào. Bước vào lớp nhìn những khuôn mặt lạ hoắc làm cô không khỏi sợ hãi :

-Xin chào ! mình là... là

Lúc này tự dưng vốn tiếng Trung của cô bay đi đâu mất ngay cả cái tên của mình cũng không biết đọc ra sao.Dưới lớp đã vang lên những tiếng xì xào làm cô càng căng thẳng hơn. thấy vậy cô giáo liền bảo :

-Được rồi em về chỗ của mình đi!

Cô giáo ra hiệu bảo cô ngồi bàn cuối . Cô cúi mặt đi thẳng xuống chỗ ngồi .

-À bạn ấy tên là Hoàng Ánh Nguyệt. Là người Việt gốc Trung . Cô mong trong thời gian tới các em sẽ giúp đỡ bạn trong học tập .

Cô giáo vừa dứt lời thì cả lớp "Ồ" lên một tiếng rồi đồng loạt quay sang nhìn cô. Điều này làm cô hơi không được thoải mái : "Chỉ là người Việt thôi mà có gì đâu nhỉ ?" cô lẩm bẩm trong miệng. Cô bạn ở bàn trên quay xuống :

-Cậu là Ánh Nguyệt à ? tên cậu hay thật đó!

Cô chỉ ngượng ngùng đáp :

- Cảm ơn cậu !

-Từ giờ chúng ta chính thức trở thành bạn nhé !

Cô bạn đó chia tay ra trước mặt Ánh Nguyệt cô nắm lấy tay của cô bạn mới quen và cười tươi nhất có thể :

-chính thức trở thành bạn hihi...

-Ồ cậu nói giọng lơ lơ nghe vui thế nhỉ! à mà quên xin tự giới thiệu mình là Chu Gia Hân.

- ừm hihi..

Thế là nguyên cả buổi hai đứa cứ nhìn nhau cười suốt làm giáo viên nhắc nhở không biết bao nhiêu lần. Kết thúc buổi học đầu tiên cô cho là khá ổn. Nhưng khi ra tới cổng cô chợt thấy ông Lý đầu thế là cô quyết định cuộc bộ về nhà. Nhưng đi mãi mà chẳng tới nhà . đến lúc này cô xác định là mình đã bị lạc. Chẳng biết phải làm sao cô chạy tới chạy lui tìm người giúp nhưng ai cũng : " Xin lỗi tôi đang bận" cuối cùng cô ngồi xuống bên vệ đường khóc thút thít thì :

-Ê ! sao khóc thế !

-Lạc rồi hu...hu...hu _Cô nói mà chẳng thèm nhìn ba chàng trai ở trước mặt

-thế sao không tìm người giúp?

-Ồ hay nếu tìm được thì tôi còn ngồi ở đây không chứ ? hu hu hu

-Thôi nín đi để bọn anh đưa em về

Cô mở to mắt hết cỡ hét lên : " Thật không ? cảm ơn ,cảm ơn nhiều !"

- Thế nhà em ở đâu ?

-Ồ ...huhuhuh oaoao...

-Sao nữa?

-Quên địa chỉ nhà rồi huhu phải làm sao bây giờ ? help me huhu

Tới lúc này cả ba chàng trai của chúng ta cũng phải chịu thua:" thế thì chịu ! không có địa chỉ nhà làm sao mà tìm! thôi chúng ta về !" Câu nói này vừa thốt ra thì cô đã nhảy dựng lên:

-không được ! các anh thật là nhẫn tâm huhuhu....

Anh chàng lớn tuổi nhất vò đầu bứt tóc : " Vậy bỏ cô tên gì? đừng nói là không biết nữa nhé !"

-Cái này thì biết bố, họ Hoàng tên Phong

-HOÀNG PHONG !!!

Cả ba anh chàng hét lớn cũng may là ở đây vắng người . Cô gật đầu lia lịa : "Đúng đúng bố tôi là Hoàng Phong , các anh quen bố tôi à ? "

Cả ba ra hiệu cho cô đi theo mình. Cô lễo đẽo đi theo sau lưng họ bỗng dừng cô đưa tay ra nắm lấy cạp của anh chàng dáng cao cao khiến anh ta giật mình quay lại hỏi :

-Lại có chuyện gì nữa ?

-Tôi sợ lạc !

-Hazzz rắc rồi !

Họ dẫn cô đến một khu chung cư nhìn hơi quen .

-Ồ hahah cảm ơn ba người nhiều lắm cuối cùng cũng về đến nhà ! à mà đến giờ tôi chưa biết tên của các anh

-Tôi là Vương Tuấn Khải

-Tôi là Dịch Dương Thiên Ti

-Anh là Vương Nguyên

-Xin tự giới thiệu tôi là Hoàng Ánh Nguyệt cảm ơn các anh nhiều lắm . Tạm biệt !

Thế là những con người ấy đã gặp nhau. liệu họ còn có duyên gặp lại không (cái này thì chỉ có trời mới biết chứ tg không biết) mời đón xem chương sau
.*Cảm ơn các bạn đã ủng hộ tg. Hứa sẽ không làm mọi người thất vọng*

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Hôm đó khi về tới nhà cô bị ba và bà nội giáo huấn cho một trận. Nhưng cô vô cùng hạnh phúc vì trên gương mặt của họ hiện rõ sự lo lắng dành cho cô. lúc cô chuẩn bị đi ngủ thì ba cô đến : -Lúc nãy ba hơi nóng con gái không giận ba chứ ?

Cô mỉm cười hạnh phúc :

-Không ạ! con biết là mọi người chỉ muốn tốt cho con thôi

Ba cô đưa cho cô một cái điện thoại(là cảm ứng hẳn hoi nhé) : " Con cầm lấy có chuyện gì thì liên lạc với ba cô quản gia, bà nội hoặc ông Lý" cô cầm chiếc điện thoại trên tay mà không khỏi xúc động :

-Ba ơi ! ba thật tốt không những không đánh đòn con còn cho con điện thoại nữa hic...hic

-Con gái ngoan ba chỉ có mình con, ba không thương con thì thương ai . Mà lúc chiều ai đưa con về vậy ?

-Dạ là 3 người con trai hai tốt bụng một đáng ghét

-Hahah con nói thế thì bố biết ai chứ

-Dạ tên đáng ghét tên là Vương Tuấn Khải còn lại là Vương Nguyên và Dịch Dương Thiên Ti !

Ông Hoàng gật gù rồi cười một cách khó hiểu :

-Thôi con ngủ sớm đi mai còn đi học nữa

-Vâng ! chúc bố ngủ ngon

Thế rồi Ánh Nguyệt chìm vào giấc ngủ mà không biết rằng ở nơi nào đó có ba người cùng suy nghĩ về một người:

<.....>

Cũng như mọi ngày mọi người lại thay phiên nhau vào gọi cô dậy đi học. Ấn sáng xong ba cô đưa cô tới trường và dặn: " ra về đứng ở cổng chờ ba nhớ không được đi lung tung kéo lạc" cô ngoan ngoãn gật đầu . Vừa bước vào lớp Chu Gia Hân đã rồi rít hỏi :

- Hôm qua bạn đi đâu mà để bố bạn đến tận trường tìm đấy

-Không ! bị lạc

-Cậu thật ngớ ngẩn có mỗi con đường mà cũng không nhớ nổi

-hì ..hì mới sang Trung nên chưa quen lắm

Cô chỉ biết cười xuề xòa trước câu hỏi của Gia Hân . Hôm nay có bài kiểm tra đột suất môn toán cô toàn cắn bút rồi gãi đầu thỉnh thoảng lại chọc chọc vào lưng của Gia Hân. Làm cho cô nàng tức muốn xì khói mà chẳng làm gì được (vì đang trong giờ kiểm tra mà)

-Rengggg....

Tiếng chuông cứu mạng của cô đã đến. Vội vàng cắt sách vở vào cặp cô chạy thẳng ra cổng bỏ mặt tiếng gọi í ới của Gia Hân.

-Hôm nay có gì vui không con gái ? _ông Hoàng ân cần hỏi

-Dạ cũng bình thường thôi ba .À không ,không hề bình thường chút nào đây đâu phải đường về nhà không lẽ ba quên đường về nhà rồi sao ?

-Con nghĩ ai cũng như con chắc _ ông Hoàng châm chọc cô

Trong một khoảnh khắc nào đó khoảng cách của hai bố con đã không còn xa cách như trước đây . Ông Hoàng đậu xe trước cổng một công ty lớn làm cô hơi bất ngờ. Thì ra đây là nơi bố cô đang làm việc:

-chào Chủ tịch !

Cái gì chứ chủ tịch á cô không ngờ bố cô lại là chủ tịch của một công ty có quy mô lớn như thế này

-Đi thôi con gái ta cho con gặp những người vô cùng đặc biệt

Nói rồi cô cùng bố vào thang máy. Vào đến phòng làm việc của ông Hoàng cô thấy có ba tấm lưng hơi quen thuộc <đã gặp="" ở="" đâu="" rồi="" ấy="" nhỉ?="">

-Chào các cháu ! _Ba cô mở lời

- Chào Chủ tịch _cả ba đồng thanh

-Cháu nghe nói hôm nay chủ tịch cho chúng cháu gặp một người vô cùng đặc biệt. Ai thế ạ ?

-Con gái à mau chào các anh đi

Cô đứng nhìn các anh một hồi lâu

-Cho hỏi các anh là ai vậy nhìn hơi quen à!

Lúc đó Khải khẽ nhét môi tạo lên một đường cong tuyệt mỹ

-"Lạc đường huhuhu " "Các anh thật là nhân tâm huhuhu " "tôi sợ bị lạc" . Nhớ chưa ?

Cô à lên một tiếng rồi cuối đầu chào : " cảm ơn các anh vì chuyện hôm đó "

Thật ra là bố cô đã biết mọi chuyện nên đã sắp xếp cuộc gặp gỡ này để cho họ biết nhau đặc biệt là vì một số lý do khác

-Ta muốn nhờ các cháu một chuyện: trong thời gian ta đi công tác mong các cháu hãy chăm sóc Ánh Nguyệt giúp ta nó sẽ chuyển sang chỗ các cháu ở vài tháng có được không ?

Bố của cô nói bằng giọng điệu đồng ý cũng phải làm mà không đồng ý cũng phải làm nên cả ba chàng trai đành gật đầu đồng ý . Còn cô khỏi nói cũng biết mặt dù ông cưng chiều là thế nhưng mỗi khi đã quyết thì không thể nào cản được dù cho cô phản ứng dữ dội cỡ nào thì chuyện cũng phải chuyển

Sắp có chuyện vui để xem rồi đấy chế ơi

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?*(Tfboys) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bắt Đầu Những Chuỗi Ngày

-Ba ơi ! ba nữe lòng nào gửi con cho ba tên biến thái đó chứ huhu... Vâng với từng này dữ kiện chắc mọi người cũng biết hoàn cảnh bây giờ của cô nhĩ. Cô đang rất đau khổ với quyết định của ông Hoàng

-Đừng tốn công vô ích nữa ! kì công tác này bà sẽ đi cùng ba. Thứ nhất là để bà ở nhà với con ba không yên tâm, thứ hai là ba muốn cùng bà con đi du lịch một chuyến

-Không công bằng, ba phải cho con đi theo

- thế là con muốn nghỉ học phải không?

-No..

Cô lẳng lẳng quay lưng về phòng, vừa đi vừa lẩm bầm chửi rủa ba tên trời đánh. Hôm nay là Chủ nhật cô cứ ngỡ là mình sẽ được ngủ nướng tới trưa nhưng vừa mới 6h sáng bà đã đánh thức cô dậy. Sau khi làm vsen xong vừa bước vào phòng thì cô thấy căn phòng trống trơn cô hết toáng lên :

-Ăn trộm bớ người ta ăn trộm... có ăn trộm mọi người ơi ...

Cô nói bằng tiếng Việt nên chả ai hiểu cô muốn nói gì cô vội vàng chạy xuống phòng khách xuyết chút nữa là ôm hôn đất mẹ :

-Ba ơi có...có ...có ăn trộm vào lấy hết đồ trong phòng con rồi _ lại nói bằng tiếng Việt

-Con nói như vậy thì ai mà hiểu con đang nói gì. À phòng con là do bố chuyển đồ đi đấy. Hôm nay con sẽ chuyển sang kí túc xá của TFBoys ở. Mau đi chuẩn bị đi 8h ông Lý sẽ chờ con sang bên đó

-Vâng _ cô ưỡ ỏi cất lên một tiếng

Ngồi trên xe mà đầu óc cô cứ lo lằng suy nghĩ không biết là mình sẽ như thế nào nếu như ở đó một thời gian dài .

-AAAAAAAAAAAAAAAA.....

Cô hét lên thật to như muốn vỡ tung cả xe. Ông Lý giật mình quay lại hỏi :

-Thưa tiểu thư cô thấy có gì khó chịu sao ạ. Tôi biết là cô không muốn ở chung với người lạ nhưng ông chủ chỉ muốn tốt cho cô thôi ạ

-Cháu biết ! ông ơi ông có thể giúp cháu không ạ, cháu cầu xin ông đấy !

-Tôi xin lỗi thưa tiểu thư, một khi ông chủ đã quyết thì cả trời cũng khó thay đổi _ Ông Lý nói một cách bất lực

Cô cảm thấy sẽ thật xui xẻo nếu như ở cùng với ba tên đó. Cô ngờ ngác khi đứng trước vẻ trắng lẹ của khu kí túc xá đến tới nơi ông Lý định giúp cô đem hành lý vào nhà thì cô bảo :

-Ông à! không cần đâu ạ để con tự làm cũng được, con không muốn mới ngày đầu tiên lại bị mọi người nhòm ngó

-Vâng nhưng tôi sợ cô xách không nổi hôm qua bà nội của cô mua cho cô cả đồng đồ thế kia mà _ Ông nói với vẻ lưỡng lự . Cô liền với tay ra xách hai chiếc va li khổng lồ rồi bảo :

-Ông Lý về đi ạ mọi việc ở đây cứ để con lo _ Cô nói đồng thời đưa tay lên vỗ vào ngực. Ra về như là không có việc gì là không thể đối với cô. Trước vẻ mặt cương quyết của cô ông Lý đành lái xe ra về.

Xách hai cái va li to bự trên tay cộng thêm cái túi xách đeo chéo bên hông nhìn cô không khác gì kẻ vừa chạy nạn. Lôi hai cái va li vào thang máy cô bắt gặp ba bóng lưng quen quen. Bỗng cái "bóng lưng" cao nhất lên tiếng :

-Cô định hành hạ ba chúng tôi cho đến chết sao ? có tài xế tại sao không nhờ ông ta xách hộ vào ?

thì ra sau khi vừa bước ra khỏi kí túc xá ông Lý đã gọi điện cho ba cô là ông Hoàng. Thế là vì lo cho con gái cưng nên ông mới gọi ba chàng xuống giúp. khi biết được sự tình thì cũng đã quá muộn cô chỉ biết cuối đầu; " Xin lỗi , xin lỗi các anh rất nhiều tôi sẽ tự xách vào xin lỗi"

Nhìn bộ dạng hoảng hốt của cô ba chàng trai không khỏi bật cười. Làm cho khuôn mặt cô đã đỏ nay còn đỏ hơn

"ting "

Thang máy mở cửa cô vội vàng xách hai cái va li toan bỏ chạy nhưng cổ áo của cô đã bị Tuấn Khải giữ lại lôi ngược ra phía sau.:

-Định đi đâu đó ?

- Về... về phòng

- biết đường không mà đi ?

- Ồ...

Nhìn cái bản mặt ngơ ngơ của cô mà cậu chỉ muốn bốc hỏa thấy tình thế không ổn Vương Nguyên đành giải vây:

- Thôi mà đại ca em ấy vừa tới không rành đường là phải

Nói rồi cậu vươn tay nắm lấy cái va li của cô kéo xệch xệch đi về khu kí túc xá của TFBoys chiếc còn lại đương nhiên là Thiên Ti xách rồi. Cô cúi mặt đi theo phía sau của ba người hết như ngày hôm đó.

*Xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ gần đây sức khỏe của tğ không tốt mong mọi người thông cảm, cụ thể là tác giả bị chứng ham ăn ham ngủ vâng đó là một căn bệnh nan y khó chữa nhưng kì tích đã xuất hiện nhờ mấy lời động viên của hội bạn thân tğ đã bình phục hẳn và lợi hại như xưa, cuối cùng mong mọi người tiếp tục ủng hộ tğ 'yêu mọi người nhiều'

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không? (Tfboys)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sau khi về đến kí túc xá cô mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế tựa, đảo mắt nhìn quanh căn phòng thật khác xa với cái ổ chuột của cô. Mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp hơn nữa còn thoang thoảng mùi hoa nhài. Đang suy nghĩ miên man thì một cốc nước được đặt trước mặt cô không suy nghĩ cô chộp lấy tu ừng ực. -Không biết anh có bỏ gì vào đó không mà em vẫn uống à? _ Thiên nhìn cô nói. Lúc này cô mới ngớ người ra nhìn Thiên chăm chăm_Đùa thôi đồ ngốc !

Cậu quay lưng đi bỏ lại cô ngồi thộn ra một đồng chẳng hiểu gì. Sau khi Thiên Khải và Nguyên bàn bạc gì đó dưới bếp thì đây là lúc họ đưa ra một quyết định khá nghiêm trọng. Khải với khuôn mặt hình sự tiến lại gần làm cô chỉ muốn đứng lên bỏ chạy mất dép:

- Từ giờ cô sẽ ở căn phòng cuối cùng tức là bên cạnh phòng Nguyên.

-*gật gật*

-không biết nói à?

-Biết nhưng còn sai nhiều chỗ lắm !

Lúc này ba chàng trai mới vỡ lẽ :! Cô/em không phải là người Trung à ? "

- Vâng ! tôi là người Việt gốc Trung .

-Thảo nào nghe giọng nói ủa em là lạ_ Nguyên cảm thán

-Thôi mọi người ai về phòng nấy! chắc tiểu Nguyệt mệt rồi em mau đi nghỉ sớm đi !

Cô vâng một tiếng rồi lảo đảo về phòng. Căn phòng của cô được trang trí bằng tông trắng và xanh tạo cho con người ta cảm giác thật thoải mái và dễ chịu. ngả lưng trên chiếc giường êm ái cô bỗng nhớ tới cha mẹ nuôi của cô ở Việt Nam. Không biết họ đang làm gì có còn nhớ tới đứa con không cùng huyết thống này không ? Một giọt rồi hai giọt những giọt nước mắt trong suốt cứ thế rơi xuống gương mặt mồm mẫm của cô. Đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình thì bỗng có tiếng gõ cửa. Cô lau đi những giọt nước mắt ấy một cách vội vã như không muốn bất cứ ai biết mình đã khóc.

-Tiểu Nguyệt à anh vào được không ?

- Vâng ạ!

-Em để quên hành lí này,_ thì ra là Nguyên. Cậu để hai chiếc va li bên góc phòng rồi chăm chú nhìn cô _Có chuyện gì vậy tiểu Nguyệt em không khỏe ở đâu à?

Cô nắm chặt bàn tay lại ngăn không cho mình khóc.

-Không ạ !em ổn .

-Ừ vậy em nghỉ ngơi đi có gì thì cứ sang phòng gọi anh_ Vương Nguyên cười thật tươi nhìn cô . Cô khẽ gật đầu đáp lại.

Cậu nhẹ nhàng ra ngoài. Sau khi nghe tiếng đóng cửa cô vui đầu vào chần đánh một giấc tới tận trưa. Sau khi nghe cái dạ dày biểu tình dữ dội cô đành lê thân xuống giường vào nhà vệ sinh tắm rửa thay đồ cho tinh tảo để có thể hưởng thụ trọn bữa trưa. Cô thích mọi thứ đơn giản nên gu ăn mặc của cô cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ. Một bộ đồ thun màu xanh nhạt ngắn tay thêu hình chú mèo nhỏ ở bên phải, nó vô cùng thoải mái. Mang đôi dép bông cũng màu xanh nốt cô lê bước xuống nhà bếp tìm đồ ăn. Đi ngang qua phòng khách cô thấy ba người đó đang nghịch điện thoại, chả quan tâm cô đi thẳng xuống bếp, lục mãi nhưng đến một gói mì cũng không có . Cô lại lê thân lên phòng khách khều khều vai Tuấn Khải : "Tôi.. Tôi đói"

-Trong tủ lạnh hết đồ ăn rồi à ?

-Vâng

- Đi mua đi_Anh thân nhiên nói

-Nhưng tôi không biết đường_ Cô cúi mặt xuống nói

Anh ngao ngán nhìn cô : " Vậy ngoài ngủ và ăn ra cô còn biết làm gì nữa"

-Tôi...tôi....

-Tuấn Khải anh đi cùng tiểu Nguyệt đi _Thiên nói

Cô liền mạnh bạo nói : "Thiên Tì à! anh đi với em có được không ?" Thiên nhìn cô một hồi lâu rồi nhẹ gật đầu. Cô vui vẻ cười tít cả mắt chạy lon ton lên phòng lấy áo khoác. Vừa bước xuống nhà cô thấy Thiên diện nguyên một cây đen.

-Bộ anh tính đi đòi nợ hay sao mà lúc nào cũng màu đen thế?

-Như thế này thì mới không bị phát hiện.

Cô gật gật cái đầu rồi theo sau cậu đến siêu thị

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Cô cùng Thiên đến một siêu thị gần nhà. Đạp vào mắt cô toàn là áp phích của TFBoys . Điều này khiến cô không khỏi kinh ngạc mà thốt lên :-Các anh quả thật rất nổi tiếng a!!!!

-Đương nhiên! _Cậu nói giống như đó là điều hiển nhiên

Vì không hay đi siêu thị lắm nên thấy cái gì đẹp hay bắt mắt cô đều cho vào xe đẩy. Khi cô nhìn vào giỏ thì mới phát hiện ra một điều vô cùng kinh khủng. Cụ thể là như thế này cô cứ bỏ cái gì vào giỏ thì cậu lại lấy bỏ lại chỗ cũ. Và bây giờ ngoài việc đi cậu chạy lòng vòng quanh siêu thị thì cô chẳng biết phải làm gì. Cho đến khi có người hét lên :

-DỊCH DƯƠNG THIÊN TỈ , THẦN TƯỢNG CỦA LÒNG TA AAAAAAAAAAAAAA...

Vừa dứt lời thì cả siêu thị nháo nhào lên. Hai nhân vật chính của chúng ta chỉ biết vất chân lên cỏ mà chạy. Thể chất của cô vốn yếu nên khi vừa ra khỏi siêu thị thì đã ngã quỵ xuống đầu gối bị trầy một mảng lớn.

-Thiên Tì à anh mau chạy trước đi đừng lo cho em họ không biết em là ai đâu !

-Nhưng...

-Còn nhưng nữa là không kịp đâu anh mau chạy đi họ sắp đuổi đến nơi rồi kìa

Bất đắc dĩ cậu đành dìu cô ngồi bên vệ đường còn mình thì chạy thực mạng. Khi rẽ vào một con hẻm hẻm Fan kia mới "buông tha" cho cậu. Khi quay lại siêu thị thì cậu không thấy cô đâu cả. Vội vàng lôi điện thoại ra cậu liền gọi cho Tuấn Khải.

-Đại ca em lạc mất tiểu Nguyệt rồi. Phải làm sao bây giờ nhờ em ấy có xảy ra chuyện gì chúng ta biết ăn nói sao với chủ tịch đây ?

-Trời ơi biết ngay là cô ta sẽ gây chuyện mà

-bây giờ không phải là lúc trách em ấy. Em đang ở siêu thị gần nhà anh và Vương Nguyên mau đến đây đi, nhớ phải cẩn thận đó vì em mới bị phát hiện

-CÁI Gì????? được rồi chú cứ ngồi đấy đợi anh.

Đứng trước siêu thị mà cậu cứ không ngừng tự trách bản thân mình. Giả như lúc đó cậu kiên quyết dẫn cô theo thì mọi chuyện sẽ không tồi tệ như vậy. Nếu như cô có xảy ra chuyện gì thì... Đang suy nghĩ miên man thì hai người còn lại vừa tới nơi.

-Bây giờ chúng ta chia mỗi người một hướng để tìm tiểu Nguyệt chắc em ấy chưa đi xa được đâu._ Nguyên lo lắng nói

-Được rồi anh sẽ đi dọc các con phố Thiên vào siêu thị tìm lại một lần nữa còn Nguyên tử thì vào các quán ăn xung quanh xem sao. Nhất định phải tìm được trước khi trời tối. _Khải nghiêm túc nói

Sau khi phân chia nhiệm vụ xong họ bắt đầu tìm kiếm. Vừa đi anh vừa gọi "tiểu Nguyệt ". Nhưng đáp lại anh là tiếng còi xe và dòng người tấp nập. Bỗng anh nghe thấy tiếng khóc thút thít rất quen. Lúc anh chăm chú nhìn thì thấy một cô gái mặt một bộ đồ màu xanh nhạt khoác chiếc áo len mỏng này trắng. Cô vừa khóc vừa nói:

-Huhuhuhu có ai không cứu tôi với... ba tên thần tượng chết bầm sao không có ai đến dẫn tôi về hết vậy, tôi sợ lắm.

Với chất giọng chả giống ai, mọi thứ cô nói tạo thành một tập âm khó hiểu. Lúc này trên gương mặt nữ nam của anh đã xuất hiện một nụ cười. Cố nén cười anh bước lại đứng trước mặt cô. thấy có bóng người cô ngước gương mặt đầm đìa nước mắt lên nhìn anh. đập vào mắt anh là gương mặt tèm lem như mèo đôi mắt sưng húp vì khóc. trong lòng anh lúc đó bỗng xuất hiện một cảm xúc thật lạ.

-Huhuhuhu cuối cùng thì anh cũng tới, anh biết tôi sợ đến mức nào không?

-Giờ tôi mới biết ngoài ăn với ngủ ra cô còn có tài tru tréo, hành hạ người khác nữa đấy. nếu muốn người ta giúp ít nhất cô phải nói rõ ràng thì họ mới hiểu.

-Anh hay quá! anh có ở trong hoàn cảnh của tôi đâu mà anh biết ! Hức....hức...

-Được rồi là tôi sai, bây giờ thì về thôi muộn rồi.Sao còn ngồi đó hay là cô muốn ở đây với bạn mới?

-Bạn mới???

Anh-với gương mặt nghiêm trọng

-Tôi nghe nói hồi năm ngoái có cô gái bị xe tông ngay tại chỗ cô đang ngồi đấy!

Vừa nghe đến đó cô đứng phắt dậy. Nhưng có một con đau truyền từ đầu gối lên mọi giác quan của cô. Chới với, chuẩn bị tinh thần cho một cuộc tiếp đất ngoạn ngục thì bỗng từ đâu một bàn tay vươn ra kéo cô vào lòng.

- cô đúng thật là....đồ hậu đậu

-Xin...xin lỗi tôi không cố ý tại chân tôi...

Không đề cô nói hết câu anh đã dịu cô ngồi xuống bên vệ đường. Nhẹ nhàng lấy chiếc khăn tay ra cột vết thương ở đầu gối lại cho cô.

-Đi đứng phải cẩn thận chút chứ ! Có đi được không

-Được chứ tôi chưa đến nỗi bị tàn phế.

Vừa nói cô vừa đứng lên một cách hùng dũng. Nhưng mới bước đầu tiên cô suýt chút nữa lại được hôn đất may mà có anh đỡ nếu không thì...

-Cô thật là, lên đây tôi cõng

Ngập ngừng một lát cô cũng leo lên bờ lưng vững chắc của anh. Nó thật rộng và ấm.Không biết từ bao giờ cô nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ, trên lưng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khoe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Tuấn Khải công cô về đến tận kí túc xá. Vừa đến thang máy thì Thiên và Nguyên cũng vừa tới: -Anh tìm thấy tiểu Nguyệt rồi à? em ấy có bị sao không?
_ Thiên lo lắng hỏi

-Nói be bé thôi em ấy đang ngủ _ Nguyên nhắc nhở

Nhìn khuôn mặt tèm lem của cô mà hai cậu không khỏi xót xa và trong lòng họ bỗng có một cảm giác thật kì lạ

Về đến nhà Tuấn Khải đưa cô vào phòng, nhẹ nhàng đặt cô lên giường cô không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô. Lúc này thì cả vãi của anh không còn cảm giác gì nữa. Nhưng khi nhìn vào khuôn mặt vô tư không chút phiền muộn của cô lòng anh bình yên đến lạ. Anh cẩn thận đắp chăn cho cô rồi ra khỏi phòng. Cánh cửa lại bật mở vẫn là anh trên tay anh cầm băng keo cá nhân và thuốc sát trùng. Anh ân cần vệ sinh vết thương cho cô dán băng keo cá nhân lại cẩn thận rồi thở phào đi ra khỏi phòng. Anh đâu biết rằng Thiên đang ở bên ngoài trên tay cậu cũng cầm băng keo cá nhân và thuốc sát trùng cậu lặng lẽ về phòng tâm trạng bẽ bộn khó hiểu.

Sáng hôm sau vẫn như mọi hôm cô lại chồm chăn ngủ nướng (hôm nay là thứ hai đấy bà trẻ ạ!). Vì Nguyên ở ngay bên phòng cô nên tiện thể sang gọi cô dậy:

-Tiểu Nguyệt à ! dậy thôi sáng rồi đấy hôm nay em phải đến trường đấy_ Cậu vừa nói vừa kéo chăn ra thiếu đi hơi ấm của tấm chăn cô dần mở mắt. Thấy có người ở trong phòng mình cô hốt hoảng nhảy phắt xuống giường.

-Quái lạ tại sao anh vào được phòng của em?

-Cửa không khóa

-Làm sao em về nhà được?

-Tuấn Khải công em về

Vừa nói dứt câu cậu bỏ đi một mạch dỗi như đứa trẻ bị giật mất kẹo. Cô ngớ người không hiểu. Rồi cô cảm thấy đầu gối mình đau buốt, nhìn xuống cô ngạc nhiên khi thấy chiếc khăn tay màu trắng được thay bằng miếng băng keo cá nhân. Không cho phép mình nghĩ ngợi lung tung cô liền đi cà nhắc vào nhà vệ sinh thay đồ. Cô bước từng bước nặng nhọc xuống cầu thang. Bỗng phía sau cô phát ra một giọng nói trầm ấm là Thiên :

-Để anh dìu em xuống. Chân của em không ổn

-Vâng! à mà ngày hôm qua...

-Anh xin lỗi !

-Anh không có lỗi là do em đi lung tung hại các anh phải tìm em

-Đồ ngốc _ Cậu nói thật nhỏ như là chỉ để cho mỗi mình cậu nghe thấy

Vừa xuống nhà cô đã thấy ông Hoàng ngồi chễm chệ trên ghế cả Khải và Nguyên cũng có mặt. Cô mừng rỡ chạy lại chỗ ông Hoàng, không để ý tới cái chân đang bị thương kết quả là cô ngã nhào ra đất làm cho cả bốn người hoảng hốt xúm nhau đỡ cô dậy. Ông Hoàng lo lắng nhìn đứa con gái:

-Con gái đi đứng phải cẩn thận chứ, con có bị sao không?

Cô lắc đầu ngoàỵ ngoàỵ mắt rung rung như sắp khóc

-Ô hay chưa! bố có mắng đâu mà con khóc. Nín đi nào

-Bố.... nhớ bố

Ông Hoàng bật cười xoa đầu cô triều mến. Đến khi mọi người đã yên vị trên ghế Tuấn Khải mới lấy điện thoại ra đưa cho cô đọc

-CÁI Gì ! Nam thần Vương Tuấn Khải đã có bạn gái-một cô gái nhà quê không danh phận. Vương Tuấn Khải phải lòng cô gái không rõ danh tính.....

Cô thật sự rất hoảng khi đọc được cái tin động trời này vì cô gái nằm trên lưng Tuấn Khải chính là cô may là cô úp mặt vào lưng anh nếu không thì

Bố cô thật sự còn rất nhiều việc nhưng khi đọc được bài báo này ông lập tức đặt vé máy bay chuyến sớm nhất vào hai giờ sáng để về xem tình hình của cô như thế nào.

-Bố mới đi có một ngày mà con đã gây chuyện rồi ! con muốn bố phạt con như thế nào đây hả? _ Ông Hoàng nghiêm giọng nói

-Bố ơi chuyện này... là do cái tủ lạnh hết đồ ăn chứ không phải do con, không phải do con mà _ Cô nói mà như sắp khóc

-HA...HA... ta chỉ đùa thôi chứ ta biết tổng đó là do bọn theo dõi làm. Bỏ đã cho người đánh sập trang web đó rồi con không phải lo. Còn nữa sau giờ học con đến công ty bố có chuyện muốn nói với con. Cả các cháu nữa

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hại Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Vừa vào đến lớp thì đã nghe được những tiếng xì xào không ngoài dự đoán của bố cô:-Không biết người Khải ca công hôm qua là ai nhỉ ? _ HS1

-Ông trời thật bất công Hu...Hu... tao muốn được bắt tay với anh một lần cũng không được vậy mà.... Hu hu hu sao cái số của tao nó khổ vậy nè _ HS2

-Tao mà biết con nhỏ đó là ai thì nó sẽ không yên với tao đâu Hu hu hu Khải ca của em _ HS3

Nghe được những lời đó cô lạnh toát mồ hôi :. Đang suy nghĩ miên man thì Chu Gia Hân từ đâu chạy tới làm cô giật mình nhảy dựng lên còn Gia Hân thì lấy là vui lắm nhỏ ôm bụng cười hả hê làm cho cô điên tiết lên mà chẳng làm được gì. Vào lớp nhỏ thay đổi nét mặt ngay từ vui vẻ hào hứng sang buồn so thấy lạ cô chạy lại hỏi thăm thì mới biết nỗi buồn đó mang tên Vương Tuấn Khải. Cô chợt nghĩ tới việc nếu mọi người biết người "được" Vương Tuấn Khải công hôm là cô thì không biết cô sẽ ra sao nữa. Cô nuốt cái ực rồi quay sang nhìn Chu Gia Hân thấy cô nhìn mình chằm chằm nhỏ cổc vào đầu Ánh Nguyệt một cái rồi đau rồi hỏi:

- Không lẽ người hôm trên lưng Khải ca là bồ hả ?

-LÀM GÌ CÓ!!!! _ Cô chợt dạ dẫn đến hành động cũng lạ theo làm cho nhỏ không khỏi nghi ngờ

-Bồ làm gì mà nhảy dựng lên vậy tôi đùa thôi mà. Ngay cả cái tên TFBoys bồ cũng không biết huống chi là Vương Tuấn Khải.

-Đúng, đúng, bồ nói rất đúng..

-Ra về bồ có bận việc gì không mình dẫn bồ đi uống nước giải sầu

-Hôm nay thì không được rồi mình có việc bận để hôm khác vậy

Nhỏ lườm cô một cái muốn cháy mắt. Làm cô phải xuống nước xin lỗi, hứa hẹn đủ kiểu rồi mới tha cho cô. Kết thúc bốn tiết học nhàm chán, vì ở kí túc xá nên cô bảo ông Lý khỏi cần đưa đón làm bây giờ cô phải cuộc bộ đến công ty của bố. Xui xẻo một nỗi là chân cô bị đau nên đi cà nhấc rất chậm, kết quả là một tiếng sau cô mới tới được công ty của bố. Vì đã đến công ty của bố một lần rồi cho nên bây giờ cô có thể tự đi mà không cần hỏi đường. Lần thần đi vào phòng làm việc của ông Hoàng cô ướ oải ngồi phịch xuống ghế mà không để ý thấy xung quanh có hàng chục con mắt đang hướng về phía mình, sau khi phát hiện được sự khác lạ trong phòng làm việc của bố cô liền đứng phắt dậy rồi rút cả không mặt đỏ bừng vì ngượng

-Chào mọi người, con thật vô lễ quá !

-Không sao em là cành vàng lá ngọc của chủ tịch đúng không? Rất vui được gặp em _ Sau câu nói đó chị Hoa đưa tay ra ngó ý muốn bắt tay với cô. Cô lịch sự bắt lại kèm theo câu nói:" Em cũng vậy ! xin tự giới thiệu em là Hoàng Ánh Nguyệt. Chị có thể gọi em là tiểu Nguyệt hoặc như thế nào cũng được ạ!" nói xong cô cười tươi hết cỡ. Ông Hoàng cuối cùng cũng lên tiếng

-Mọi người mau ngồi xuống để tôi phổ biến công việc. Tiểu Nguyệt à ! chị Hoa đây là quản lý của TFBoys từ nay con sẽ thay thế vị trí của chị ấy một vài tháng vì chị ấy sẽ đi học tại Nhật một thời gian. Nghe đến đây cả ba chàng trai và tiểu Nguyệt đều há hốc mồm nhìn ông Hoàng. Cô thật không biết ông Hoàng đang dự tính điều gì không lẽ ông muốn công ty của mình bị phá sản Quả thật là từ trước đến giờ cô chưa làm được việc gì ra hồn cả ngay cả việc rửa bát cô còn làm không xong huống chi là làm quản lý cho một nhóm nhạc nổi tiếng.

-Bố ơi! con không..không làm được đâu ạ ngay cả quét nhà con còn không biết thì làm sao con có thể làm việc này được. Con không tự tin bố hãy chọn người khác đi có được không ạ?

- Là con gái của Hoàng Phong thì không có gì là không thể cả. Hãy tự tin lên con gái, ta tin con có thể. Và lại công ty này là cơ nghiệp cả đời của ta sớm muộn gì nó cũng sẽ thuộc quyền sở hữu của con vì thế bây giờ con phải làm quen với nó trước. Để sau này không phải bỏ ngỡ. _ Ông Hoàng nói bằng giọng chắc nịch và ánh mắt kì vọng của ông khiến cô muốn từ chối cũng không được hơn nữa xét cho cùng thì đây cũng là bốn phần của cô. Cô gật đầu đồng ý ông Hoàng mỉm cười hiền hậu xoa đầu cô như là muốn truyền hết năng lượng cho cô vậy. Cô mím chặt môi, ánh mắt quyết tâm và tự hứa với lòng: nhiệm vụ của bố giao nhất định phải hoàn thành.

Sau khi phân công nhiệm vụ xong ông Hoàng bảo chị Hoa ra chỉ cho cô vài điều cơ bản chị thì nói còn cô thì loay hoay chép những điều cần chú ý vào một quyển sổ nhỏ. Còn ba người kia thì ông Hoàng bảo ở lại ông có chút chuyện muốn nói.

- Trong khi ta đi công tác mong các cháu hãy giúp ta chăm sóc cho tiểu Nguyệt. tính của nó rất hậu đậu hay quên học hành không đâu vào đâu cả còn rất bừa bộn nữa ta quả thật vô cùng lo lắng cho nó

- Tiểu Nguyệt thật may mắn khi có được một người bố như chủ tịch _ Thiên nói

- Không đâu ! ta chưa làm được gì cho con bé cả ngay cả việc chải tóc cho nó ta cũng chưa từng làm nữa. Ta thật xấu hổ với mẹ tiểu Nguyệt. Hứa với cô ấy rằng sẽ sớm tìm được nó vậy mà 16 năm mới có thể nghe thấy tiếng ba phát ra từ miệng con bé _ Ông Hoàng nói trong đau khổ

- Chủ tịch nói vậy là từ nhỏ cô ấy đã phải sống xa nhà ư? _ Tuấn Khải ngạc nhiên hỏi

- Nói đúng hơn là bị lạc. Vì vậy ta luôn muốn dành những thứ tốt nhất cho con bé để có thể bù đắp những thiệt thòi mà nó phải chịu đựng suốt 16 năm

- Chủ tịch yên tâm chúng cháu sẽ cố gắng hết sức để giúp cho tiểu Nguyệt _ Nguyên nói. Trong lời nói của cậu như có thứ gì đó rất khác với nét hóm hỉnh vui tươi mọi ngày thay vào đó là một sự trưởng thành đủ mạnh mẽ để cậu có thể bảo vệ cho "người đó"

- Thôi được rồi ta phải đi đây mọi sự ta trông vào các cháu. Đừng cho tiểu Nguyệt ra sân bay nhé vì ta biết chắc chắn con bé sẽ khóc, mà ta thì không muốn nhìn tiểu Nguyệt khóc chút nào.

Bước ra khỏi văn phòng mà lòng của ba người đều nặng trĩu < Thì ra cô ấy không được nhìn thấy chủ tịch suốt 16 năm > và trong tim của ba người khẽ rung lên khi nhớ tới hình ảnh người con gái suốt ngày chỉ biết đi sau họ và nói : "Tôi sợ lạc" .

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không? (Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cô cùng họ về kí túc xá, cô vẫn đi sau họ không hiểu sao khi nhìn vào bóng lưng phía trước cô cảm thấy thật sự rất an toàn. Bỗng cô nhớ đến chuyện tối hôm đó, chạy đến trước mặt anh. thì bị anh trêu ngay:- Chán đi phía sau người ta rồi à ?

- Không phải, chỉ là tôi muốn cảm ơn anh chuyện tối qua. Cảm ơn anh đã công tôi về.

- Cảm ơn gì mà không thành tâm chút nào _ Anh bĩu môi

- Cảm ơn anh, Vương Tuấn Khải.

Cô vừa chạy theo vừa cảm ơn rồi rít như là muốn thể hiện "lòng thành tâm của mình". Trên gương mặt của ai kia dần vẽ lên một nụ cười mãn nguyện. Còn hai con người đi hai bên thì không ngừng chửi rủa: < Tại sao chứ...>

Vừa về kí túc xá cô mới sực nhớ ra hôm nay bố phải tiếp tục chuyến công tác tại Úc.

- Thiên Ti cho em mượn điện thoại.

- Làm gì vậy?

- Em muốn tạm biệt bố. Bố không nói gì với em có nghĩa là ông không muốn em ra sân bay tiễn ông vì ông sợ em buồn. Em muốn nói vài điều với bố

Cậu liền lấy điện thoại ra đưa cho cô. Cô vội vàng bấm số của ông Hoàng

- Thiên Ti cháu gọi ta có việc gì thế

- Bố ! là tiểu Nguyệt đây. bố xấu lắm nhé đi mà không nói với con câu nào._ Cô trách ông

- Con gái à! ta xin lỗi vì ta không muốn con buồn

- Không sao ạ! đổi lại lời xin lỗi đó bố hãy hứa với con một việc, có được không ạ ?

- Được rồi việc gì con nói xem nào?

- Đơn giản lắm ạ ! chỉ cần bố giữ gìn sức khỏe ăn uống đầy đủ không thức khuya...v...v.... _ Cô nói một tràng không ngừng nghỉ

- Bố biết rồi con cũng vậy phải giữ gìn sức khỏe đấy! thôi đến giờ lên máy bay rồi bố đi đây con gái ở lại bảo trọng nhé!

-Vâng ạ !

Sau tiếng tút dài cô trả điện thoại lại cho Thiên Ti: " cảm ơn anh nhiều lắm" nói rồi cô quệt nhanh giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Trong khoảnh khắc đó cậu rất muốn đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt đó nhưng lý trí bảo cậu không thể. Cô bước thật nhanh vào phòng trong lòng trống. Cô bỗng nhớ đến ánh mắt tin tưởng của bố lúc ông giao việc cho cô dường như ông rất kì vọng ở cô. Cô không thể làm ông thất vọng được. Tiểu Nguyệt lật cuốn sổ công việc một quản lý cần làm và phải làm mà lúc này chị Hoa đưa cho cô. Và bắt đầu ôm chiếc laptop mà bố mua cho cô hôm nọ lên mạng tìm hiểu về TFBoys nhờ vậy mà cô mới biết sức ảnh hưởng của họ vô cùng lớn từ đó cô mới ý thức được trách nhiệm của mình. Cần thận lập ra một thời gian biểu cho bản thân. Cô quyết tâm phải làm cho bằng được. Và cô cũng lập ra một lịch làm việc cụ thể cho TFBoys.

-Cuối cùng cũng xong _ Cô vươn vai sau một tiếng ngồi ghi ghi chép chép. Chạy thật nhanh xuống phòng khách, ngồi xuống trước mặt ba người con trai đẹp như hoa làm cô không khỏi hồi hộp. Cần thận đặt tờ giấy ghi chép lịch làm việc của ba người xuống bàn. Tuấn Khải nhíu mày hỏi :

-Cái gì đây?

-Lịch làm việc của các anh trong tuần tới _ Cô nhìn họ bằng ánh mắt trông đợi

Vương Nguyên cầm tờ giấy lên đọc rồi đưa ra một kết luận : " Tốt ! Lịch làm việc không quá dày đặc cũng không quá thừa thớt " . Cô vui vẻ ra mặt nhưng niềm vui nhỏ bé của cô bị dập tắt bằng một câu nói vô tâm của Tuấn Khải:

-Cô mau đi tắm đi, con gái gì mà ờ dơ thấy sợ !

-Hơ..hơ... Tôi vừa tắm hôm nọ mà chưa cần tắm đâu tôi vẫn sạch lắm _ Cô tỉnh bơ đáp

-Giờ cô muốn tự mình đi tắm hay muốn tôi tắm giúp _ Anh nói như vừa châm chọc vừa đe dọa làm cho khuôn mặt của cô đỏ bừng

-Đi ngay đây! giờ tôi đi tắm không được đi theo tôi đó _ Cô lườm cả ba người

-Cô nghĩ ai cũng như cô chắc ? _Anh đá lại

-Hừ... Không thèm nó chuyện với anh nữa

Nói rồi cô quay lưng bỏ đi sau khi bóng của cô khuất sau cánh cửa thì cũng là lúc các anh nằm bò ra sàn cười lê lét vì khuôn mặt của cô lúc này thật sự rất buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Ngâm mình trong phòng tắm suốt 1 tiếng đồng hồ vừa bước ra với chiếc khăn tắm trên đầu cô đã nghe tiếng Vương Nguyên gọi í ới-Tiểu Nguyệt xuống ăn cơm thôi !

Cô : "Vâng" một tiếng thật to rồi đưa tay lau khô mái tóc vừa gội. Vẫn là bộ đồ đơn giản như thường ngày. vì cũng sắp tới giờ ngủ nên cô mặc luôn bộ đồ ngủ màu trắng in hình những chú chó bé bé xinh xinh (Bà này giống tôi thích Mặc đồ có in hình động vật không à) . Mang đôi dép bông màu xanh cô ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh xuống bếp. Đập vào mắt cô là một bàn ăn vô cùng "thịnh soạn"-bốn bát mì gói nghi ngút khói:

-Sao chỉ có mì gói vậy! _ Cô e ngại hỏi. Không phải vì cô kén ăn mà là cô nghe chị Hoa dặn là phải cung cấp cho "mấy người kia" đủ chất dinh dưỡng cần thiết. Hơn nữa tối nay họ còn có một buổi tập vũ đạo nữa.

-Ăn như vậy liệu có sao không? các anh phải tập vũ đạo đến hơn 11 giờ đêm đấy ? _ cô quan tâm hỏi

-Không sao đâu ! bọn anh còn có đồ ăn khuya mà em đừng lo! _ Thiên nhẹ nhàng nói

Cô gật gù đồng ý rồi tự nhiên ngồi xuống ăn. Sau khi sử xong đồng mì ới thì cũng đã gần 6h cô bận chiếc áo khoác mỏng màu xanh cầm theo chiếc laptop xuống lầu.

-Tối giờ tập vũ đạo rồi ! các anh nhanh lên nào

-Cô cũng đi sao? _ Tuấn Khải thắc mắc hỏi

-Đúng vậy tôi là quản lý của các anh mà. Với lại ở nhà một mình tôi hơi sợ _ Cô cúi mặt nói

-Được rồi tiểu Nguyệt đi theo cũng không ảnh hưởng gì tới việc tập luyện của chúng ta cả _ Nguyên giải vây cho cô. Nói rồi họ cùng nhau ra xe đến phòng tập võ đạo

Đến nơi cô lễ phép cúi chào mọi người lúc này có một chị ở trong đoàn múa đến nói nhỏ với cô:

-Tiểu Nguyệt ! sao em lại mặc đồ ngủ vậy

-Em thấy mặc như vậy thoải mái mà, với lại em lười thay đồ lắm ạ _ Cô gãi đầu nói

-Hi..Hi... em thú vị thật đấy. À chị là Nghi người của đoàn nhảy _ Chị nói đồng thời đưa tay ra trước mặt cô. Cô lịch sự nắm lấy tay của chị _Thôi chị phải tập rồi chào em nhé .

Cô cúi đầu lễ phép chào chị sau khi mọi người đã vào vị trí công việc cô tìm cho mình một góc yên tĩnh và bắt đầu viết. Thật ra là cô đang định viết một kịch bản. Với tình thế hiện giờ rất thuận lợi cho cô mặc dù hơi vất vả một chút. Lúc này trong phòng tập nhảy chỉ còn tiếng bước chân đều đều , tiếng một hai của thầy dạy nhảy và tiếng bàn phím gõ lốc cốc nơi góc phòng. Đã hơn 11 giờ mà việc tập luyện vẫn chưa xong nhìn thấy Khải thở hồng hộc, Nguyên mồ hôi nhễ nhại còn Thiên thì vẫn mím chặt môi kiên trì nhảy dứt khoát từng động tác cô không khỏi xót xa. Sau khi nghe thầy giáo bảo:"được rồi hôm nay dừng lại tại đây thứ tư các em nhớ đi tập đầy đủ" cô bỏ máy tính sang một bên chạy đi lấy đồng khăn bông và mấy chai nước lọc đưa cho từng người kể cả thầy giáo và các anh quay phim.Sau khi thấy ba người đã đỡ mệt cô mới bỏ máy tính vào cặp đeo trên vai rồi cùng họ ra về. Vì trời cũng đã khuya nên ngoài đường rất ít người qua lại. Cô quyết định đi bộ về nhà để có thể hít thở được bầu không khí trong lành của thành phố lúc về đêm. Ba người kia cũng vì thế mà a dua theo cô đi bộ về nhà để "hít thở bầu không khí trong lành". Vì bết cô không thích đi nhanh nên ba người cố tình đi chậm lại để có thể ngang hàng với cô.

-Các anh chắc vất vả lắm nhỉ? _ Cô chủ động bắt chuyện

-Đúng vậy! nhiều lúc rất muốn được về nhà thăm mẹ và cuối tuần nhưng không được _ Khải đáp

-Nhưng bây giờ thì bọn anh tin chắc rằng áp lực sẽ giảm nếu như có một người quản lý tốt bụng như thế này _ Nguyên lém lỉnh thêm vào

Nãy giờ người vẫn yên lặng nghe mọi người nói chuyện là Thiên. Cô chạy đến vỗ vào vai làm cậu giật mình:

-Sao anh cứ im lặng hoài vậy?

-À không .. anh chỉ đang suy nghĩ một vài chuyện thôi

Đi ngang qua cửa hàng điện thoại cô dừng chân lại làm cho ba người không khỏi thắc mắc.

-Đợi em một lát _ nói rồi cô chạy thật nhanh vào cửa hàng đứng chọn qua chọn lại cuối cùng cô quyết định lấy một chiếc điện thoại màu xanh xinh xắn

-Em cũng phải có cái để liên lạc với mọi người khi cần thiết chứ. Mọi người lưu số của cửa mình vào đây nhé _ cô nói đồng thời đưa chiếc điện thoại cho từng người _ Để lát nữa về nhà em sẽ nhắn số của em cho mọi người .

Cô cho điện thoại vào túi rồi tiếp tục "chặng đường" còn lại. Về đến kí túc xá cả bốn người đều nằm vật ra sàn thở dốc. Chuyện là thế này cô bị anh trêu là chân ngắn đi chậm thế là hai tên còn lại hùa nhau trêu cô làm cô nổi khùng lên dí ba tên đó chạy đến tận nhà, tuy mệt nhưng rất vui. Cô cảm thấy khoảng cách giữa cô và họ không còn xa cách như trước nữa. Sau màn đuổi bắt "ngoạn ngục" đó cô phải đi tắm lại vì mùi mồ hôi khó chịu trên người.(Lần đầu tiên thấy bà tự động đi tắm mà không cần nhắc nhở). Cô nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ trong giấc mơ cô thấy mình được đi dạo trên một cánh đồng ngào ngát hương lúa chín và phía cuối con đường có một người phụ nữ đang mỉm cười hiền hậu nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hại Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Mới có 2 giờ sáng mà kí túc xá của TFBoys đã rộn ràng hẳn lên. Như mọi ngày hôm nay Vương Nguyên lại gọi cô dậy. Cô lờ mờ mở mắt thì mới sực nhớ hôm nay bọn họ có lịch quay, ba chân bốn cẳng chạy và nhà vệ sinh. Sau khi thay đồ, làm vsen xong xuôi cô lại bỏ chiếc laptop vào ba lô. Mặc một chiếc quần rin đơn giản kết hợp với chiếc áo thun màu trắng không quá nổi bật nhưng nó làm cô thoải mái. Vừa bước xuống nhà cô đã thấy mọi người đang tấp bập chuẩn bị mọi công việc lâu lâu lại có người nhờ cô mang cái này cầm cái nọ làm cô cuống quýt cả lên. Cuối cùng mọi việc cũng đâu vào đấy. Thờ phào nhẹ nhõm cô cẩn thận khóa cửa nhà rồi xách cả ba chiếc ba lô to đùng của ba người kia và lẳng xẳng chạy theo mọi người. Vì là quản lý nên họ đi đâu cô phải theo đó. Nó đồng nghĩa với việc cô phải nghỉ học. Bấy giờ trên xe chỉ có cô Khải Thiên Nguyên cô và bác tài xế, cô ngồi bên cạnh anh mà cứ gật gù cuối cùng là gục hẳn đầu lên vai của anh mà ngủ khò khò. Khoảng thời gian cô được ngủ (2 tiếng) TFBoys phải đọc kịch bản. Ba

người đó vừa đọc vừa ngó sang cái con người đang ngủ như chết trên vai đại ca mà không khỏi thương hại. Lúc sáng Thiên rất muốn nói cô không cần phải đi theo bọn họ đến trường quay nhưng ngặt nỗi quy định là quy định. Chiếc xe chở bọn họ đột nhiên phanh kít lại, theo quán tính mọi người trong xe đều bị dồn lên phía trước cô cũng không ngoại lệ. Cái trán cô tông thật mạnh vào hàng ghế trước mặt làm cho nó đồ ồng lên. Cô meo meo ôm cái trán đáng thương của mình, Tuấn Khải vội vàng hỏi đồng thời xoa xoa cái trán tội nghiệp của cô: - Cô không sao chứ? TRỜI OI! có ai như cô đi xe mà không thắt dây an toàn không chứ ?

-Tôi quên mất! Á đau quá_ Cô la toáng lên khi anh động vào vết đỏ.

Lúc đó Nguyên và Thiên đã xuống xe. Thì ra là có ông chú say xỉn đi không nhìn đường vô tình ngã trước xe của ba người. Không kiểm được giận Thiên quát lên:

-Ông chú à đi phải cẩn thận chứ ! ông làm cho bạn tôi bị thương rồi kia mau xin lỗi đi_ Ánh mắt của cậu hằn lên những tia giận dữ. Nguyên vô cùng bất ngờ vì hành động này của cậu vì từ trước đến giờ cậu luôn là người bình tĩnh nhất trong mọi hoàn cảnh thế mà bây giờ cậu lại là người mất bình tĩnh nhất.

Nghe tiếng Thiên quát cô và Tuấn Khải vội vàng chạy xuống xe. Thấy tình hình không ổn cô liền kéo cánh tay của Thiên lại và nói :

-Em không sao mà! chúng ta đi thôi trễ rồi đây.

Trong khoảnh khắc đó trái tim cậu dường như bị lỗi một nhịp. Cậu ước gì cánh tay ấy sẽ mãi như vậy sẽ mãi nắm lấy tay của cậu mãi mãi là như thế.

-Được rồi ta mau đi thôi trễ rồi đây !_ Tiếng anh tài xế dục

Cô lật đật chạy lên xe ba tên kia cũng lững thững theo sau bỏ mặt ông chú ấy nằm một đống bên đường. Cô như nhớ ra chuyện gì vội vàng lôi ra từ trong cặp một cái áo khoác.

-Bác tài ơi đợi cháu một lát_ Nói rồi cô chạy thật nhanh xuống xe đến bên ông bác say xỉn kia nhẹ nhàng đắp chiếc áo lên người ông ta rồi chạy lên xe.
< Em/cô đối với ai cũng như vậy sao?>

Cuối cùng bốn người cũng đã đến trường quay. Vừa đến nơi Thiên Nguyên và Khải đã lao đầu vào công việc nào là trang điểm nào là thay đồ...v...v...Cô thân là quản lý nhưng chỉ phụ giúp được vài việc vặt vãnh còn khoảng thời gian rảnh rỗi cô đều dành để viết kịch bản. Cô luôn chọn cho mình một nơi yên tĩnh nhất, một nơi ít bị chú ý nhất còn ở ngoài kia có ba người đang phân tâm mất cứ lao đảo tìm cô nên bị đạo diễn nhắc nhở không biết bao nhiêu lần. Vì quay quảng cáo cho nhãn hàng thời trang nổi tiếng cho nên ba cậu phải thay đồ suốt.

-Tuấn Khải cậu mau vào thay cái áo khác đi cái này không hợp với màu nền cho lắm._ Tiếng ông đạo diễn nói. Anh vội vã chạy vào phòng thay đồ vừa tới nơi anh đã thấy ai đó nằm co ro trên ghế ngủ một cách ngon lành. Anh nhìn cô một hồi lâu rồi nhẹ nhàng lấy tấm chăn gần đó đắp lên người cô. Anh cứ ngỡ là cô đã ngủ nên rất tự nhiên cởi phăng chiếc áo ra rồi lục trong mớ trang phục để tìm cho mình một chiếc áo khác phù hợp hơn. Tiểu Nguyệt dần hé mắt, đập vào mắt cô là thân hình rắn chắc của anh khuôn mặt cô bắt đầu đồ ồng lên khi thấy cảnh tượng "kinh hoàng" ấy. Sau khi thay đồ xong anh vội xoay người bước ra phía cửa vô tình lướt qua người cô rồi dừng lại ở khuôn mặt đồ như trái cà chua chín. Anh hốt hoảng đặt tay lên trán cô miệng lẩm bẩm;

-Sao nóng như vậy chứ không lẽ là sốt? Không phải chứ! lúc sáng còn bình thường mà, hay là chưa quen với thời tiết ở Trung Quốc nên mới vậy nhỉ?_ Vì nhắm tịt mắt nên cô đâu biết rằng nét lo lắng đang dần hiện rõ trên khuôn mặt của anh. Anh lấy luôn chiếc áo khoác trong cặp mình đắp lên người cô rồi vội vàng chạy ra trường quay.

Sau khi nghe tiếng đóng cửa cô mở mắt ra xộc vào mũi cô là mùi hương bạc hà nhẹ nhàng , làm cho cô trong vô thức kéo chiếc áo lên hít một hơi dài. Bỗng nhớ lại cảm giác mát rượi khi anh đặt tay lên trán mình cô bất giác đưa tay lên như để cảm nhận lại chút hơi ấm còn vương trên đó. Đột nhiên cô đưa tay vỗ thật mạnh vào mặt mình làm cho đôi má của cô hằn lên những vết đỏ.

-Tĩnh lại đi Dương Băng! à không phải là Hoàng Anh Nguyệt mới phải. Mày bị làm sao vậy hay là thần kinh mày có vấn đề. AAAAAAAAAA_cô kéo cái áo của anh lên che kín mặt rồi hét trong "vô vọng"

Ở ngoài cửa có người đã nhìn thấy hết mọi cảnh tượng đó. Trên môi anh vẽ lên một nụ cười tuyệt mĩ: "Đồ ngốc"

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậ Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Sau khi kết thúc màn tự kỉ của mình cô ôm cái máy tính ra ngoài trường quay hi vọng là mình sẽ có thêm ý tưởng mới. Cứ ngỡ là sẽ được yên ổn nhưng khi vừa đặt chân ra ngoài thì Nguyên và Thiên vội chạy tới: -Anh nghe đại ca nói là em bị sốt, sao không ở trong đó nghỉ ngơi mà ra đây là gì vậy ?

_Nguyên lo lắng hỏi

-Dạ emem....khỏi rồi. Vâng em khỏi rồi hì hì _ Cô gái đầu ngượng ngùng đáp

-Khỏi nhanh vậy? em có cần uống thuốc không đề anh lấy anh có mang theo thuốc dự phòng này_ Thiên vừa nói vừa đưa một đồng thuốc cho cô. Mặt cô tái mét, trên đời ngoài chuột và ma ra thì thứ cô sợ nhất là thuốc. Chả là vì mùa hè năm ngoái cô bị ốm một trận thập tử nhất sinh, trong khoảng thời gian đó cô phải uống không biết bao nhiêu là thuốc nên giờ cứ thấy thuốc là cô lại bị ám ảnh.

-Không ...em không sao không cần phải uống thuốc đâu cảm ơn anh. _ cô vội vàng xua tay đồng thời lùi ra sau mấy bước. Thấy phản ứng kì lạ của cô cậu đành cất bì thuốc vào cặp.

-Khi nào em thấy không khỏe thì đến gặp anh nhớ chưa? _ Thiên dặn dò cô. Nói rồi họ lại phải tiếp tục thay đồ và liên tục tạo dáng trước ống kính. Mỗi người một việc, cô cũng vậy.

Cuối cùng giờ ăn trưa đã đến, cái giây phút cô trông chờ từ nhất vì từ sáng tới giờ chưa ai có thứ gì bỏ vào bụng cả. Chú Bạng Hồ nói thật to:

-Tiểu Nguyệt à cháu đi mua đồ ăn cho mọi người được không bây giờ bọn chú phải duyệt một vài tấm hình tiêu biểu để đăng lên trang bìa. _ Ánh mắt của chú ấy khiến cô không thể nào chối từ

-Vâng ạ! _ Cô trả lời đồng dạc. Một lúc sau cô mới chợt nhận ra rằng đến cả đường về nhà cô còn không nhớ nữa huống chi là cái nơi lại hoắc này. Thấy cô cứ đi qua đi lại trước cửa Vương Nguyên rón rén lại gần vỗ lên vai của cô một cái là cho cô giật mình la toáng lên ;

-Cháu sẽ đi ngay ạ!

-Đi đâu vậy?

-Ồ...là anh à làm em giật cả mình. Chú Bạng Hồ bảo em đi mua cơm cho mọi người mà....mà...em không biết đường._ câu cuối cùng cô ghé sát vào tai cậu nói thật nhỏ làm cho đôi tai cậu đỏ ửng lên

-Đề anh đi cùng em_ cậu đề nghị

-Nhưng bây giờ là lúc cao điểm mọi người qua lại tấp nập nhờ anh bị phát hiện thì nguy to_ Cô lo lắng nhìn cậu làm cho lòng cậu vô cùng ấm áp

-Đừng lo anh đeo khẩu trang rồi đội mũ vào thì không ai có thể nhận ra đâu._ Cậu nó một cách dứt khoát

-Đành vậy! anh nhanh lên nếu chúng ta cứ đứng đây nói chuyện thì không khéo mọi người chết đói mất. _ Cô nói một cách dí dỏm

-Đợi anh 5 phút _ Nguyên nói rồi vội vàng chạy đi thay đồ

Vì đây là nơi TFBoys thường xuyên chụp hình nên cậu không lạ lẫm gì. Trên đường đi họ cứ nói cười tíu tít rồi đuổi nhau chạy lòng vòng. Bỗng dưng cô thấy lồng ngực đau nhói hình ảnh Vương Nguyên trước mắt cô nhạt dần. Cô ngã quỵ xuống đưa đôi tay yếu ớt lên ôm lấy ngực mình. Cậu hoảng hốt chạy lại đỡ cô đứng dậy nhưng đi được vài bước thì cô ngất lịm đi.

-Tiểu Nguyệt à! em mau tỉnh lại đi đừng có giởn thế chứ, tiểu Nguyệt à.. _ Anh gọi cô trong vô thức. Bất chợt chiếc mũ trên đầu cậu bị một cơn gió đáng ghét thổi tung ra đằng xa. Lúc bấy giờ việc cậu bị nhận ra là không thể tránh khỏi. Cậu nhìn xuống gương mặt tái nhợt đang lịm đi trong vòng tay của mình mà lòng đau thắt. Vội tháo khẩu trang của mình ra đeo vào cho cô còn bản thân mình cậu mặc kệ.. Với vóc dáng của cậu thì việc công cô chen qua cả biển người đang la hét âm ỉ kia là một điều khá khó khăn (vì tiểu Nguyệt nhà mị tận 53 kg cơ mà) .Đến nước này thì cậu không màng đến hình tượng của mình nữa mà hét lên thật to:

-XIN TRÁNH ĐUỜNG, CÔ ẤY CẦN ĐẾN BỆNH VIỆN NGAY LẬP TỨC_ Những giọt mồ hôi bắt đầu lăn dài trên má rồi chảy xuống cảm làm tăng thêm vẻ đẹp nơi cậu. Lập tức tin nóng hổi đó được mọi người đăng lên đầu bản tin trưa. Tuấn Khải đang nghịch điện thoại thì bỗng dưng tay cậu như không thể cử động được nữa khi nhìn thấy người con gái đó đang nằm bất động trên vai cậu em chí cốt, cảm giác đó thật không thể diễn tả hết được bằng một lời nói. Nhận ra nét khác lạ trên mặt đại ca Thiên nhưn người ghé đầu vào cái điện thoại đang lóe sáng của anh.

-Không xong rồi! tiểu Nguyệt....

Tuấn Khải ra hiệu cho cậu im lặng rồi bình tĩnh đứng dậy

-Mọi người! em và Thiên Tỉ ra ngoài có việc

-Nhớ cẩn thận đấy! _ chú Bạng Hồ nói vọng theo

Vừa bước ra khỏi trường quay anh đã gọi ngay một chiếc Taxi

-Chú ơi! làm ơn đến nơi này giúp cháu !nhanh lên chú _ Vừa nói cậu vừa đưa tấm tình được đăng trong bản tin. Năm phút sau chiếc xe dừng trước địa điểm đã xảy ra chuyện "động trời" đó. Nhìn xa xa anh thấy có một đám người đang cầm máy ảnh bấm liên tục. anh hồi thúc tài xế chạy lại chỗ đó vội vàng mở cửa Vương Nguyên bắt ngay trước sự có mặt của hai người. Anh bế cô trên tay rồi ra hiệu cho Vương Nguyên vào xe, thế là bản tin buổi trưa có hai tin giật gân một là "Cô gái bí ẩn trong bài báo bị xóa cách đây không lâu đã lộ diện" hai là "TFBoys đã có người thương" . Họ đưa cô vào phòng cấp cứu sau khi nghe bác sĩ nói cô không sao cả thì ba người mới thở phào nhẹ nhõm mặc dù họ biết rằng ngày mai à không chỉ chút nữa thôi tai họa sẽ

ập xuống trên đầu họ nhưng họ không mấy may lo lắng. Bởi vì họ đâu còn gì phải lo khi mối lo lắng lớn nhất của mình đã được giải quyết. Họ chỉ mong sao bây giờ cô có thể khỏe lại và lại là quản lý của họ.... như trước .

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hạng Đầu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lại một lần nữa ông Hoàng trở về Trung khi chuyến công tác còn dang dở. Ông không thể nào ngồi yên được khi nhìn thấy đứa con gái duy nhất của mình đang không biết sống chết như thế nào. Chuyến đi này ông không cho bà nội biết vì nếu bà biết được thì sẽ không chịu nổi. Sau khi đáp xuống sân bay ông tức tốc chạy vào bệnh viện. -Cho hỏi bệnh nhân tên Hoàng Ánh Nguyệt nằm ở phòng nào vậy? _ Ông lo lắng hỏi

-Phòng 209 thưa ông_ Cô tiếp tân đáp

Vừa đến hành lang ông đã thấy Khải Thiên và Nguyên đang đứng ngồi không yên trước phòng hồi sức

-Tiểu Nguyệt sao rồi các cháu ?

-Ồn rồi ạ ! cô ấy đang trong phòng hồi sức . _ Khải đáp trong giọng nói có chút tội lỗi. Nghe tới đây ông thờ phào nhẹ nhõm

-Chúng cháu xin lỗi vì đã không chăm sóc tốt cho tiểu Nguyệt để em ấy ra nông nỗi như thế này. Bác muốn trách phạt như thế nào cháu cũng sẽ không phản nản. Kể cả việc rời khỏi TF entertainment _ Thiên nhìn thẳng vào mắt của ông Hoàng nói không chút do dự

-Đúng ạ! _ Khải và Nguyên đồng thanh

Ông Hoàng không nói gì chỉ mỉm cười hiền hậu nhìn ba chàng thiếu niên trước mặt

-Thật không uổng công ta đặt niềm tin vào các cháu. Mặc dù lần này có chuyện không hay xảy ra với tiểu Nguyệt nhưng ta tin rằng các cháu sẽ không làm ta thất vọng .

-Người nhà bệnh nhân Hoàng Ánh Nguyệt có thể vào thăm bệnh_ Tiếng cô y tá vọng ra từ phòng bệnh. Cả bốn người vội vã chạy vào phòng . Cô lúc này đã tỉnh và đang truyền nước biển. Thấy ông Hoàng cô không khỏi xúc động kêu lên: " Bó!" ông ngồi bên cạnh giường cô khẽ vuốt mái tóc đã bết lại do mồ hôi

-Nha đầu con suốt ngày làm cho ta lo lắng. Con muốn ta sạt nghiệp vì tiền vé máy bay hay sao mà cứ gây chuyện hoài vậy_ Ông vờ trách cô

-Bố! người ta không cố ý mà bố đừng giận con gái nữa có được không, con buồn lắm đó_ Cô nũng nịu

Ông Hoàng nhìn đứa con gái của mình mà lắc đầu cười khổ. Không biết khi ở VN ông bà Phong đã nuông chiều cô như thế nào mà giờ đây cô lại trở nên như vậy: yếu đuối, hậu đậu, chuyên gây rắc rối. Ông khẽ vỗ nhẹ vào đầu con gái rồi nói:

-Con nghỉ ngơi đi bố sẽ đến thăm con sau. Còn các cháu , ta muốn nói chuyện riêng với các cháu_ Ông nhìn ba người rồi rào bước ra khỏi phòng. Cô nhìn theo với ánh mắt lo lắng cô sợ rằng mình sẽ không được gặp họ nữa và đặc biệt cô sợ khi phải xa một người.

Vừa ra khỏi ông sai hai vệ sĩ đứng trước phòng bệnh của cô đề phòng có điều bất chấp. Đứng đối diện với ba người ông đưa ra một quyết định mà trước giờ mình chưa hề nghĩ đến. Nhưng vì sự an toàn của đứa con gái cưng ông buộc phải nói ra điều đó:

-Từ bây giờ ta mong các cháu hãy theo sát tiểu Nguyệt, sức khỏe của nó không tốt với cả nó không quen với thời tiết ở đây nên rất dễ bị bệnh. Ta sẽ chuyển các cháu đến một căn biệt thự ở gần Trường để tiện cho việc đi lại đồng thời tránh con mắt nhòm ngó của báo chí , nên nhớ dù có bất cứ chuyện gì thì hãy cố gắng chăm sóc cho tiểu nguyệt giúp bác. Nếu cần thiết thì hãy công bố thân phận thật sự của nó. Mọi sự ta đặt ở các cháu _ nói rồi ông đưa tay lên vỗ vào vai Tuấn Khải như để khẳng định trách nhiệm của anh. Đợi cho bóng dáng ông đi khuất ba người mới ba chân bốn cẳng chạy vào phòng của tiểu Nguyệt. Cô đang ngủ trông thật bình yên trên khuôn mặt không vướng thứ gì gọi là muộn phiền. Anh ở lại bệnh viện với cô còn Thiên và Nguyên có nhiệm vụ về trường quay báo cáo tất cả sự tình cho mọi người. Anh khẽ vuốt mái tóc của cô rồi thì thầm nói:" Dù có chuyện gì đi nữa thì xin em đừng rời xa tôi". trong giây phút đó trái tim của cô như muốn nổ tung ra. Phải từng câu từng chữ phát ra từ miệng anh cô đều nghe hết chỉ là cô không biết phải đối diện với anh như thế nào trong hoàn cảnh này nên biện pháp tốt nhất là nhắm tịt mắt lại giả bộ ngủ.

Khi Thiên và Nguyên về tới nơi thì mọi người đã chạy ủa ra hỏi đủ điều. Nhưng mọi việc đều xoay quanh bản tin giật gân kia nhưng thật may mắn đã có người xóa nó đến nỗi cái bóng cũng không thể tìm được. Cả hai người đều thắc mắc

Chương này hơi ngắn mong mọi người thông cảm

Chương 15

Tỉnh dậy với cơn nhức đầu kinh khủng. Cảm thấy có bàn tay ai đó đang nắm lấy tay mình, nhìn sang bên giường thì ôi thôi suýt tí nữa là cô hét toáng lên rồi. Bởi vì người nằm bên cạnh cô suốt đêm là Vương Tuấn Khải. Cô cố gắng không động đậy, nín thở nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của anh. lúc này không gian dường như ngưng đọng lại để hình ảnh ấy mãi in sâu trong tâm trí cô. Lúc này cổ họng của cô ngứa rất, một cơn ho dữ dội ập tới là cho cô như muốn nôn hết mọi thứ trong bụng ra, à mà từ trưa đến giờ cô đã ăn gì đâu. Anh giật mình tỉnh dậy vội vàng vỗ nhẹ vào lưng của cô. Cơn ho hạ xuống dần rồi im bặt. -Cô không sao chứ để tôi gọi bác sĩ nhé?

-Không... không tôi sợ bị chích kim lắm _ cô lắc đầu ngày ngày

-Đồ ngốc phải chích kim mới mong được khỏi bệnh _ Anh nhìn thẳng vào mắt cô làm cô không khỏi đỏ mặt _Sao vậy sao mặt lại đỏ rực thế kia hay là sốt rồi? _Anh đưa tay lên đặt vào trán của cô làm cho ai kia không biết nói gì liền đẩy anh ra rồi trùm chăn kín mít

-Không sao...không sao hết. _ cô vừa nói vừa ho

-Như vậy mà bảo không sao. đợi tôi gọi bác sĩ nhớ không được đi lung tung _ Anh cẩn thận dặn dò

Sau khi chắc chắn là anh đã đi cô mới thò đầu ra hít lấy hít để từng ngụm không khí . Bỗng cô đặt tay lên ngực <ôì cái="" cảm="" giác="" chết="" tiệt="" này="" hay="" là="" mình="" bị="" bệnh="" tin="" rồi="" ôi="" mẹ="" ơi="" cứu="" con=""> Cô hét lên trong vô vọng, úp mặt xuống gối khóc không thành lời. Cánh cửa bật mở bác sĩ bước vào theo sau là cô y tá. Trên...trên tay cô y tá mang một khay thuốc và một ống xi lanh trong suốt. Cô liên tục nuốt nước bọt. Trong đầu cô đang huy động hết chất xám để nghĩ cách làm sao thoát ra khỏi đây, nhưng chưa nghĩ ra được kế sách gì thì Tuấn Khải đã giữ chặt tay cô khẽ nói : " Mọi chuyện sẽ ổn thôi". Cô không vùng vẫy hay muốn chạy trốn nữa úp mặt vào vai anh nhắm tịt mắt lại. Bác sĩ kéo tay áo cô lên cảm nhận được sự mát lạnh của thuốc sát trùng cô lấy hết can đảm túm lấy áo của anh. Thật nhẹ nhàng! đây là lần đầu tiên trong đời cô không khóc khi tiêm thuốc. Lúc này ý thức đã hoạt động lại vội vàng buông anh ra cảm giác của anh lúc bấy giờ phải diễn tả làm sao nhỉ? Một chút hụt hẫng, một chút hạnh phúc . Trên vai của anh vẫn còn vương chút hơi ẩm. Bất giác trên môi anh nở một nụ cười thật đẹp làm ai kia ngẩn ngơ. Bác sĩ ra ngoài trước khi đi còn dặn anh gì đó chỉ thấy anh nhìn cô trên môi nở một nụ cười vô cùng nham nhở. Bất ngờ lúc đó Thiên và Nguyên bước vào trên tay cầm biết bao là đồ ăn, coi sự hiện diện của anh như không khí làm cho anh tức muốn xì khói.

-Tiểu Nguyệt em khỏe chưa? _ Thiên ân cần hỏi han

-Tiểu Nguyệt, bọn anh có đem cho em nhiều đồ ăn lắm nhé tha hồ mà ăn! _ Nguyên nói kèm theo nụ cười tươi không cần trối

Nhìn bọn họ mà cô cảm thấy ấm lòng từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được hết hai từ ' bạn bè'.

-Hai thằng kia! đại ca không lo đi lo cho cô ta, hai chú biết anh vất vả thế nào không. Cả đêm cứ phải bế cô ta đi hết phòng này tới phòng khác để kiểm tra. Gần sáng mới ngủ được, Thấy anh tàn tạ chưa này! _ Vừa nói anh vừa chỉ tay vào cặp mắt thâm quầng vì thiếu ngủ. Cứ tưởng hai tên đó sẽ chạy lại hỏi han nhưng ai ngờ "hai chú" đó bay lại kẻ bóp cổ người vật ra sàn. Cả hai đồng thanh:

-Vương Tuấn Khải , Anh đã làm gì tiểu Nguyệt khai mau?

-Không...không có...anh vô tội _ anh nói một cách đau khổ

Cô ôm bụng cười ngặt nghẽo khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt:"oooo..." Không gian ngưng bật khi nghe thấy tiếng động lạ. Cô ôm bụng xấu hổ cuối gầm mặt, ba người như hiểu chuyện còn cố tình chọc cô:

-Tiếng gì vậy nhỉ? _ Thiên giả vờ hỏi

-Vương Tuấn Khải anh xì hơi phải không _ Nguyên bịt mũi nhìn anh

-Chú muốn chết à sao mà lại hỏi anh câu đó....

-Là em! em đói _ cô mếu máo

-À... _ Cả ba người đồng thanh rồi tùm tùm cười

Nói thì nói vậy thôi chứ sau khi cười , trêu ghẹo chán chê họ mỗi người một việc anh lấy cháo ra bát Thiên gọt hoa quả còn Nguyên thì...ngồi bên cạnh thì thoải mái chọt chọt vào người cô. Khiến cho hai người kia chỉ muốn bay lại cào cấu cho hả dạ. Sau khi ăn xong Tuấn Khải tiến đến khay thuốc lấy cái gì đó rồi đi lại chỗ cô. Cảm nhận được điều chẳng lành cô liền kéo chăn lên trùm kín từ đầu đến chân:

-Này! muốn chết hay sao mà trùm như vậy nghệt thờ chết tôi không chịu trách nhiệm đâu đây! _ Anh dờ giọng đe dọa

Cuối cùng cô cũng chịu thờ đầu ra :

-Tiêm thuốc rồi mà vẫn phải uống thuốc hả? _ Cô nhăn mặt hỏi

-Em cố uống đi nếu mai khỏi anh sẽ xin bác sĩ cho em về nhà _ Nguyên dụ dỗ cô. Cuối cùng cô cũng miễn cưỡng cho mấy cái viên đó vào mồm nuốt cái ực. Tuấn Khải đưa ra trước mặt cô một viên kẹo bạc hà cô chộp lấy cho ngay vào miệng. Vị ngọt của kẹo như đã xua tan vị đắng gắt của thuốc làm cô dễ chịu hơn. Một ngày nữa lại kết thúc trong những tiếng cười , những rung động khe khẽ và cả vị ngọt của kẹo nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Hôm nay cô suất viện. Vì đã bị lộ nên việc di chuyển khá khó khăn. Mới sáng sớm ba tên đó cùng chú Bạng Hồ đã đến bệnh viện làm cô không kịp chuẩn bị ba người đó không ngại ngần mà xông vào gấp quần áo thu dọn đồ đạc giúp cô, còn chú Bạng thì làm thủ tục xuất viện. Mỗi người một tay cuối cùng cô cũng đã về được căn nhà thân yêu. À không , đây không phải là kí túc xá của TFBoys cô ngạc nhiên nhìn mọi thứ xung quanh như chú nai con lần đầu thấy được cảnh vật bên ngoài khu rừng.-Mọi người dẫn tôi đi đâu thế này ?

- Nhà mới _ Anh đáp

-Là bố em mua cho chúng ta thứ nhất là tiện cho việc đi lại thứ hai là tránh được ánh mắt của cánh nhà báo _ Thiên vội giải thích

- Vào thôi! _ Nguyên cầm túi đồ của cô thông dong bước vào nhà

Sau khi tạm biệt chú Bạng Hồ cô lon ton chạy theo họ vào nhà. Không còn từ nào diễn tả được tâm trạng của cô lúc này, cô ngạc nhiên thốt lên:

-Ôi mẹ ơi! rộng gấp đôi kí túc xá luôn, có cả vườn hoa nữa này _ Cô thích thú nhảy cẫng lên là cho ba tên kia không khỏi buồn cười. Cô ưỡn ngực hít một hơi dài cái hương thơm hỗn hợp của các loại hoa trong vườn.

Miêu tả một chút về căn nhà của họ. Nó được sơn chủ đạo là màu trắng và xanh nhạt. Nằm tách biệt trong một khu yên tĩnh. Hai bên đường rợp bóng cây xanh. Căn nhà có hai lầu cô và ba người họ đều ở lầu hai. Mỗi phòng đều trang trí như nhau. Cô vốn chậm chạp nên được ưu tiên cho căn phòng đầu tiên gần sát cầu thang. Ba người còn lại theo thứ tự là Khải, Thiên, Nguyên. Chưa đặt lưng xuống giường thì điện thoại của cô reo lên, vội vàng bắt máy phía bên kia là một giọng nói lạ lẫm cô chưa từng nghe qua:

-Xin chào! Có phải cô là Hoàn Ánh Nguyệt không ạ?

-Vâng ! là tôi có việc gì không ạ! _ Cô thắc mắc hỏi lại

-Tôi là chủ tịch đoàn làm phim"Phạm nhân" sắp tới đoàn chúng tôi dự định khởi quay một dự án phim, được chủ tịch Hoàng giới thiệu tôi muốn mời cô là biên kịch cho đoàn chúng tôi được không ạ!

Cô đứng hình, từ trước tới giờ cô chưa cho ai đọc bất cứ tác phẩm nào của mình thì tại sao họ lại biết đến cô. Không do dự cô đáp:

-Xin lỗi! mặc dù tôi rất muốn được dựng kịch bản của mình thành phim nhưng tôi muốn tự bản thân mình thuyết phục nhà sản xuất chứ không muốn dựa vào địa vị của mình để lôi kéo nhà sản xuất, hơn nữa tôi chưa từng có kinh nghiệm viết kịch bản, tôi còn phải học hỏi nhiều. Mong ông thông cảm

-Thật có khí phách! đúng là hổ phụ sinh hổ tử. Tôi biết mặc dù cô không muốn dựa hơi bố của mình nhưng đây là một cơ hội hiếm có mong cô suy nghĩ lại, với lại tôi đã đọc một truyện ngắn của cô rồi rất cảm động. Chúng tôi chọn người có căn cứ chứ không phải chọn xuông đầu.

-Nhưngcái đó tôi chỉ viết chơi thôi _ Cô giải thích

-Tôi rất khâm phục cô dù sao thì tôi sẽ đợi câu trả lời của cô hi vọng lúc đó cô sẽ nghĩ theo hướng khác

-Vâng! _ cô nhẹ đáp.

Nằm vật ra giường cô bắt đầu suy nghĩ tới những lời người đó nói. Nếu cô đồng ý thì cuộc đời cô sẽ rẽ sang một hướng khác, Nếu từ chối thì phải đợi rất lâu cơ hội mới xuất hiện thêm lần nữa. Thật rồi ren khi đứng giữa hai con đường. Bây giờ cô phải làm sao? Đang suy nghĩ miên man thì Khải đẩy cửa bước vào, thật ra nãy giờ anh đã nghe thấy mọi thứ. Chỉ là anh muốn xem biểu hiện của cô thế nào thôi.

-Sao vậy?_ Anh hỏi

-Nghe hết rồi hả?

-Xin lỗi! tôi không cố ý_ Anh gãi đầu

-Tôi phải làm sao đây Tuấn Khải?_ cô thờ dãi

-Làm những gì cô thích và đừng để ý người ta nói gì về mình, chỉ cần cô thích là được_ Anh nhẹ nhàng nói. Cô dường như đã biết được câu trả lời của mình. Như chợt nhớ ra điều gì cô quay sang trừng mắt nhìn anh;

-Anh vào phòng tôi làm gì vậy?

-Hôm nay có buổi chụp hình quảng cáo cho hãng thời trang nổi tiếng tôi sợ cô quên! _ Anh xỏ tay vào túi quần lãnh đạm đáp

-Tôi biết rồi! còn không mau ngoài cho tôi thay đồ hay là anh muốn....

-Đầu óc đen tối_ anh cốc vào đầu cô một cái rồi đau rồi quay lưng đi

Ôm cái trán đỏ ửng cô thâm nguyên rửa cho tên đó bị bỏ đói ba ngày, bất giác trên môi cô nở một nụ cười nhẹ

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Gần 10h đêm buổi chụp hình mới xong. Ngồi trên xe mà cái đầu cô quay như chong chóng, hết ngả sang bên phải lại ngả sang bên trái. làm cho ba người cứ phải canh chừng cô miết họ chỉ sợ cô sơ ý đập đầu vào ghế thì khổ. Buồn ngủ là thế nhưng khi vừa về đến nhà cô lại ôm khư khư cái máy tính. Suốt đêm cô hết ghi ghi chép chép lại vô đầu bức tai đôi lúc như nghĩ ra được điều gì cô lại tự cười một mình. Đêm đó cô trốn ba người kia thức trắng. Sáng hôm sau như thường lệ Nguyên lại vào gọi cô dậy. Anh suốt ngất khi thấy cô nằm gật gù bên chiếc máy tính với cặp mắt thâm quầng, như cảm nhận được có ai đó đang nhìn mình cô ngược mặt lên đập vào mắt cô là hình ảnh cậu khoanh tay tựa cửa ra vào nhìn cô với ánh mắt vô cùng "thân thiện": -Giỏi nhỉ cả đêm không ngủ, em muốn chết à?-Hi hi.... em quên. _ Cô cười xuề xòa đồng thời " nhẹ nhàng" gập máy tính lại Cậu tiến tới gần hơn làm cô cứ nuốt khan suốt : -Anh méc chủ tịch! _cậu nham nhở nhìn cô. Đến nước này cô chỉ còn cách duy nhất -Anh à!! Vương Nguyên xinh trai... _ Chưa nói hết thì cậu đã lườm cô một cái cháy nửa con mắt, biết mình đã dùng từ không đúng cô vội vàng nắm lấy cánh tay thon dài của cậu lắc lắc _ Vương Nguyên đẹp trai tha cho em đi, anh muốn em làm gì cũng được đừng trách bố em nhá nhá! Đi mà, coi như là anh đang làm phúc đi. Người ta có câu cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. Anh à, làm ơn cứu em đi nha nha!!!!!!-Có thật là muốn em làm gì cũng được không? _ Cậu nhướng mày hỏi lại -*Gật gật* Cậu đưa tay chỉ vào má của mình. Cô vội vàng xua tay:-Mặt anh không dính lọ, à ừm... kết cấu hài hòa ngũ quan đầy đủ. Tóm lại rất hảo soái! _ Cô tuôn một tràng mà không thêm đề ý tới không mặt đang chuyển đổi màu sắc liên hồi của cậu. Ghé sát mặt của cậu lại gần cô, hàng chân mày đồng thời co lại -Ngốc thật, hay giả ngốc đây, Điều kiện là thơm vào đây một cái _ Cậu nói đồng thời chỉ tay vào má. Cô ôm mặt lắc đầu ngay ngay _ Trời ơi! chủ tịch à người mau về đây xem đứa con gái của người này thức suốt đêm ôm máy tính _ Cậu cố tình nói thật to. Cô vội vàng bịt miệng cậu lại khẽ thốt lên: -Xin anh đừng khê một chút! Tuấn Khải biết là có chuyện đây. Chỉ cần một cái thơm là được chứ gì. Cô nhắm mắt lại, đôi môi chu lên. Cậu thì ngược lại mở to mắt hết cỡ đón chờ nụ hôn của cô. Lúc môi của cô cách má cậu 1mm thì Tuấn Khải ở đâu xuất hiện; -Hai người đang làm gì đó? Tiểu Nguyệt còn không mau đi thay đồ hôm nay thu âm ca khúc mới cô quên hả? _ Vẫn thái độ thờ ơ đó anh khoanh tay nhìn cô. Chưa lúc nào cô cảm thấy biết ơn tên khó ưa đó một cách sâu sắc như vậy. Vội vàng nhảy xuống giường chạy thẳng vào nhà tắm đóng cửa lại. Ở bên ngoài cậu nhìn anh bằng con mắt tức giận :-Đại ca anh thật là biết lựa thời điểm để xuất hiện đây! Suýt tý nữa là được rồi vậy mà....anh thật là. _ Cậu giận dỗi bỏ ra ngoài. Khoảng khắc đó đôi mắt đen huyền của anh se lại. Anh lặng lẽ bước ra khỏi phòng mà lòng nặng trĩu. Hôm nay cô chẳng khác ngày thường là bao vẫn áo thun quần rin giày thể thao năng động. Nhưng trông cô có vẻ mệt mỏi hơn thường ngày. 4h họ bắt đầu khởi hành đến trường quay, đặc biệt hôm nay họ quay ngoại cảnh nên việc có nhiều fan đến theo dõi là không tránh khỏi. Vừa tới nơi cô đã há hốc mồm nhìn đám người đông như kiến đứng sau khu cấm: -Ôi mẹ ơi! người ở đâu ra mà làm thế này _Cô kéo áo người bên cạnh (Tuấn Khải đó mọi người)_ anh nhìn kia có cả người nước ngoài nữa. -Tôi không bị mù! _ anh đáp một câu cộc lốc rồi bỏ vào phòng trang điểm Nói rồi cô cũng lon ton chạy theo anh. Sau khi bàn bạc với đạo diễn, cầm ba tờ kịch bản trên tay cô lon ton chạy vào phòng thay đồ (sau khi trang điểm thì TfBoys phải đi thay đồ). Không thêm gõ cửa cô xông thẳng một mạch vào, đập vào mắt cô không phải một (như lần trước) mà là ba người đang đồng loạt cởi áo <: Wou.... trắng hơn con gái> _ cô thẫn đánh giá. Sau khi thoát khỏi con mê muội cô vội vàng đóng cửa lại nói lớn làm cho không ít người nghe thấy: -Xin lỗi...xin lỗi tôi không cố ý nhìn đâu, đừng có mà đi mách với bố tôi đây. Gương mặt cô lúc này có thể ví như trương phi về độ đỏ. Sau khi ý thức được phần nào về hoàn cảnh hiện giờ của mình cô chỉ còn cách cười cho qua chuyện. Cánh cửa bật mở một cánh tay rắn chắc kéo cô vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

-Cô thấy gì rồi hả, thấy gì phải cho tôi thấy lại thế mới công bằng. Ngay lúc này cô có thể cảm nhận được có đám mây màu hồng nhẹ nhàng lướt qua mặt anh. Cô quay lưng toan bỏ chạy thì anh đã nhanh tay nắm cổ áo cô lại. Tiểu Nguyệt bực bội đáp:

-Tôi chưa thấy gì hết! tránh ra đi, đừng có vô lý thế chứ_ Nói rồi cô vung tay chạy lại núp sau lưng Thiên_ Anh ơi! cứu! Tuấn Khải bắt nạt em.

Trên môi cậu nở một nụ cười nhẹ tựa gọt nước giữa mặt hồ rất khó có thể cảm nhận được . Thiên nghiêm túc nhìn anh :

-Mọi người đừng giỡn nữa. Tiểu Nguyệt em đến đây có việc gì à?

-Em đưa kịch bản cho mọi người_ Cô chia xấp giấy ra trước, lăm lét nhìn anh _ Mọi người lấy một bản. Có vài chỗ em đã bàn với đạo diễn sửa đổi đôi chút mọi người ngồi xuống đi._ cô tiến lại chiếc bàn trà ở giữa phòng , ngồi xuống rồi bắt đầu" chương trình" của riêng mình.

-phần cảnh này của Tuấn Khải! anh nhớ phải học thuộc đó kéo lại quên. Phần cảnh này của Vương Nguyên, đạo diễn nói anh phải chú ý một chút về phần nói nhớ đừng nói nhanh quá nhé. Còn đây là phần của anh Thiên, anh nhớ đừng giữ khuôn mặt lạnh lùng đó phải cười thật tươi nhé. Xong! Mọi người nhớ quay thật tốt nhé._ cô nở một nụ cười khích lệ _ À còn nữa hôm nay em sẽ xem các anh quay đó.

Nói rồi cô quay lưng mở cửa ra khỏi phòng bỏ mặt ba chàng trai ở lại tay cầm xấp giấy mà ngẩn ngơ.

-Mọi người đi thôi, đạo diễn đang chờ kia _ Nguyên lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng. Sau khi hoàn hồn ba người vội vàng ra ngoài.

Vừa ló mặt ra ngoài thì ôi thôi Tứ điệp thảo hết như sấm dậy, nào là băng rôn khẩu hiệu giăng đầy lối đi. Tiểu Nguyệt hơi bất ngờ vì điều này. Tuấn Khải đưa mắt tìm cô, cô đang đứng lẫn trong đoàn khó có thể thấy được. Những lúc như thế này không biết vì sao anh lại thích ngắm cô đến lạ. Cô không phải là một tuyệt thế giai nhân, cô rất giản dị, bình thường, những cô gái ở độ tuổi như cô thì cũng đã biết chăm chút cho bản thân mình hơn trước mặt người khác phái. Còn cô thì hơi khác, cô không thích mặc váy không thích mang giày búp bê. Có lần anh vào phòng cô thì suýt thì ngã, quần áo vứt lung tung. Ngay cả đồ nhay cảm cũng treo ngay cửa ra vào. Trên bàn thì chỉ chít giấy ghi nhớ toàn là những câu tỏ tình của các soái ca trong truyện ngôn tình, cả những chi tiết nhỏ nhặt trong từng câu chuyện cũng được cô ghi lại cẩn thận. Còn tủ đồ thì toàn đồ ngủ đủ loại dài ngắn màu sắc cũng rất "đa dạng" . Còn việc tắm rửa giặt giũ anh cũng phải dọa thúc roi vào mông mới chịu lê thân vào nhà tắm nhưng chưa đầy mười phút đã đi ra. Tóm lại cô là một người luôn làm cho người ta lo lắng.

Anh cũng người anh lác đầu ngày ngày làm chú Bạng Hồ cứ tưởng anh không khỏe. Quay xong ba người họ phải giao lưu với fan. cuối cùng 2h trưa cả đoàn mới ăn cơm. Nhìn cô mặt xanh mét không còn chút sức sống nào mà cả ba người đều xót xa.

-Tiểu Nguyệt em ăn nhiều vào một chút nhìn em không được khỏe!_ Nguyên lo lắng gấp miếng thịt duy nhất trong hộp cơm bỏ qua cho cô .

-Không sao sức đề kháng của em tốt lắm_ Cô nheo mắt nhìn cậu

-Suốt ngày cứ anh anh em em sờn cả da gà_ anh liếc xéo cô

-Vâng! anh đang ghen đúng không Tuấn Khải? tôi với Vương Nguyên chỉ là bạn bè bình thường thôi nếu tôi...tôi là người thứ ba xen vào mối quan hệ của hai người thì cho tôi xin lỗi_ Nói rồi cô bê hộp cơm chạy biến nếu ở lại lâu một chút thì sẽ tan xương nát thịt với anh ta mất. Còn anh và cậu thì khỏi nói tức muốn đánh người.

Sau khi ăn cơm xong mọi người lại bắt tay vào công việc cô tiếp tục viết kịch bản còn họ thì hết action lại no good. Giờ giải lao cô vội vàng lấy túi nước lọc, khăn giấy phát cho từng người. Nhìn gương mặt phờ phạc của ba người họ cô cũng cảm thấy tội tội. Nhìn sang chỗ của anh cô không khỏi xót xa khi thấy anh nằm dựa lưng vào tường trên mặt lăm lăm mồ hôi. Gói khăn giấy cô đưa lúc nãy vẫn còn nguyên chỉ có chai nước là đã vơi đi một nửa. Cô khẽ bước lại gần anh, lấy túi khăn giấy ra nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi chảy dài xuống cằm của anh. Anh mở mắt ra khi cảm nhận được thứ gì đó mềm mại trên mặt mình. Chưa bao giờ anh cảm thấy cô gần đến vậy, ngay lúc này anh có thể cảm nhận được nét lo lắng phản phát trên gương mặt cô. Trong lòng anh bỗng có một chút vui vẻ, một chút hạnh phúc tóm lại rất khó tả.

-Anh đỡ mệt chưa? tôi thấy lo cho anh quá. cứ như vậy thì ba anh ốm cả thôi_ cô lo lắng

-Cô mà cũng có lúc như thế này nữa sao? nhìn hơi khác với cô mọi ngày. Đang có ý đồ gì đây khai mau_ Anh dùng hai tay bẹo má cô làm cho nó đỏ rần

-Vậy là chưa thể chết! vẫn còn sức bắt nạt tôi mà _ cô giờ giọng điệu thường ngày

-Ai ya... đau đầu chết thôi. Tiểu Nguyệt à tôi mệt quá _ Anh trưng bộ mặt cún con ra làm cô không biết phải làm sao. Hình như anh mệt thật. Cô đưa tay lên xoa đầu anh làm anh hơi bất ngờ:

-Cố gắng lên sắp xong rồi mà!_ cô âu yếm nói, rồi tự nắn da gà vì độ sến súa của nó

Đã gần tới mà vẫn chưa xong. Cuối cùng đạo diễn đưa ra một quyết định lớn lao: Hôm nay mọi người ở qua đêm tại trường quay.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hại Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Cô ngăn người trước quyết định của đạo diễn. Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ ngủ mà bận áo thun quần rịn bao giờ. Nó làm cô cảm thấy khó chịu. Cô đau khổ khi nghĩ đến buổi tối. Trong đoàn phim người thì gầy, người thì mập biết làm sao đây với lại cô chỉ mới quen họ tự nhiên lại mượn đồ thì hơi kì. Cô lục lọi trong trí nhớ của mình xem có ai thân mà bằng mình không thì chỉ có duy nhất một người. Mò mẫn tới phòng nghỉ của thần tượng, lén lút mở cửa (đi mượn đồ mà như đi ăn trộm vậy????) . Thò đầu vào -Cô đang làm gì đó? _ Đang trong lúc gây cản trở anh từ đâu xuất hiện vỗ lên vai cô một phát làm cô giật bắn mình

-Làm gì đâu_ cô lém lỉnh đáp

-Rõ ràng là có chuyện mờ ám_ anh nghi hoặc nhìn cô. Nhìn ngang nhìn dọc không thấy ai liền vội kéo anh vào phòng. Với giọng khề khề cô thì thầm vào tai anh:

-Tuấn Khải này! tối nay.....phải ở lại trường quay đây.

-Cái này tôi biết

-Phải ngủ ở lại đây.

-Đương nhiên rồi

< Cái tên này ! lẽ ra phải hiểu người ta đang nói gì chứ...> _ Cô thầm oán trách

-Muốn gì nói mau đi không cần phải vòng vo _ Anh nhìn cô

-Thật ra là tôi không mang theo bộ đồ ngủ nào cả. Mà bộ đồ này thì tôi không ngủ được. Ở trong đoàn thì ai tôi cũng chưa quen lắm mà có thì cũng chả ai vừa, chỉ có mỗi anh là bằng kí với tôi, vì vậy.....

-Trời ơi! thì chỉ cần nói toẹt ra là mượn đồ đi bày đặt vòng vo _ Anh ngao ngán nhìn cô

-Tôi cũng là con gái chứ bộ, tôi cũng biết ngại vậy _ câu phía sau cô nói thật khề

Anh lặng lẽ lại ba lô lấy ra một bộ đồ thun quần đùi tay lửng màu đen kết hợp với trắng đưa cho cô:

-Tắm đi mới thay ra đây, kéo vi khuẩn lây sang đồ của tôi _ Anh cười đều nhìn cô

-Anh tưởng tôi ở bẩn lắm àk. Tôi chỉ là bày hầy một chút thôi _ cô hất mặt lên cãi

-Ha...ha...ha....ừ chỉ bày hầy MỘT CHÚT thôi _ anh có ý nhấn mạnh từ một chút như để chế nhạo cô

-Không thèm nói chuyện với anh nữa tôi đi tắm _ Cô đỏ mặt bước ra khỏi phòng

Cầm bộ đồ trên tay mà lòng cô xao xuyến đến lạ, thoang thoang mùi nước xả đồ anh hay dùng bỗng chốc làm cho đầu óc cô trở nên bay bổng. Rồi cô tự cốc vào đầu mình < Tỉnh lại, mau tỉnh lại anh ta mãi mãi không bao giờ thuộc về mình đừng có mà mơ mộng nữa>. Bước thật nhanh về phòng chung cùng với bao suy nghĩ vẩn vơ. Ném balo lên ghế vào phòng tắm cô bật vòi nước to hết cỡ rồi đứng thật lâu dưới dòng nước lạnh lẽo như muốn xua tan đi cái cảm giác khó nói đó. Mặc trên người bộ đồ của anh thứ đầu tiên cô cảm nhận được là cảm giác ấm áp một cách " gián tiếp". Thả người trên chiếc giường êm ái trong đầu cô toàn là nụ cười tà mị của anh. Mọi người trong đoàn cũng dần vào phòng, bỗng chốc căn phòng như chỉ có mình cô này trở nên nhộn nhịp hẳn.Mọi người thay phiên nhau vào phòng tắm. Còn cô và đạo diễn thì xem lại thành quả của ngày hôm nay. Sau khi chỉnh sửa một hồi thì đầu cũng vào đây. Cô thở phào nhẹ nhõm bỗng chú Bạng Hồ lại gần vỗ lên vai cô:

-Hôm nay cháu làm tốt lắm

Cô ngại ngùng đáp:

-Chú quá khen, đều là công của mọi người cả cháu chỉ đóng một phần nhỏ thôi ạ. Không đáng kể. _ Bỗng chú Bạng Hồ nhìn cô chăm chăm

-Bộ đồ này chú thấy quen quen. À Tiểu Khải từng bận nó một lần rồi. _ Nói rồi chú nhìn cô cười một cách khó hiểu ngay cả cô cũng không hiểu nó có ý gì, cô đành cười trừ đáp lại.

-Mọi người ăn com thôi đồ ăn đến rồi._ đạo diễn nói rõ to

mọi người xếp thành vòng tròn dưới đất. Mặc dù không phải bàn ăn sang trọng hay thịnh soạn cho lắm nhưng nhìn gương mặt ai cũng vui vẻ. Cô có cảm giác đây như ngôi nhà thứ hai của cô vậy. Lúc nào cũng vậy Vương Nguyên luôn là người ngồi cạnh cô cậu khẽ liếc qua bộ đồ cô đang mặc

-Anh làm gì mà đắm chiêu vậy? Ăn com thôi, À lần này anh phải ăn nhiều đấy cả ngày hôm nay anh vất vả nhiều rồi_ Cô vừa nói vừa gấp miếng thịt trong hộp com trong hộp của mình bỏ qua cho cậu, rồi mỉm cười đôi mắt cũng nheo lại theo nụ cười của cô. trong phút chốc cậu chỉ muốn nhìn cô mãi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tôi Nhớ Mẹ

Sau khi ăn xong cô như được sống lại. Đây là lần đầu tiên cô nhìn đời lâu đến thế. Với tình hình này cô xác định là phải nhìn đời dài dài. Bỗng đạo diễn đứng lên vỗ tay dồn dập thu hút sự chú ý của mọi người: -Mọi người lần này chúng ta có thêm một đồng nghiệp mới nào Tiểu Nguyệt cháu hãy giới thiệu một chút về bản thân đi _ đạo diễn nhìn cô

Cô vụng về đứng dậy vuốt lại mái tóc mới gội, hít một hơi thật sâu rồi nhìn rụt rè nhìn mọi người :

-Xin chào mọi người ! em là Hoàng Ánh Nguyệt. Mọi người có thể gọi em là Tiểu Nguyệt, em sẽ thế chỗ của chị Hoa một thời gian trong khi chị ấy đi học xa ạ. Cụ thể là là quản lý cho TFBoys. Sau này có gì không biết mong mọi người giúp đỡ ạ! em xin cảm ơn! _ Cô cúi đầu như để nói lên "lòng thành" của mình. Bỗng tiếng xì xào ở đâu làm cô toát cả mồ hôi hột : " Sao chủ tịch lại có thể tin tưởng em ấy được nhỉ em ấy còn nhỏ tuổi hơn cả tiểu Nguyên nhà chúng ta nữa" Đang không biết xử lý thế nào thì Tuấn Khải đứng dậy bước đến bên cạnh cô là cô chỉ biết ngơ ngác nhìn.

-Cô ấy là con gái của chủ tịch Hoàng ạ! Tương lai sẽ là chủ tịch của TF entertainment nên chủ tịch Hoàng muốn cô ấy làm quen dần với công việc.

-Ồ!!! _ Mọi người như đã hiểu ra mọi chuyện. Chú Bạng Hồ nãy giờ mới lên tiếng

-Tiểu Khải à ! Chú có cần phải quan tâm tiểu Nguyệt một cách thái quá như vậy không.

-Tuấn Khải lớn rồi mà chú! làm tiểu Nguyệt đỏ mặt rồi kìa. Chú thật là _ Anh quay phim lên tiếng trách móc chú Bạng Hồ. Gương mặt của cô đỏ bừng đến tận mang tai. Anh cũng chẳng khá khảm ơn cô là mấy gương mặt cũng gần giống như quả cà chua chín.

-Mọi người đừng chọc em nữa! _ cô lên tiếng như muốn thoát khỏi cái không khí ngượng ngùng này.

-Ô tiểu Nguyệt nghe giọng em chị nghĩ em không phải người sống ở đây. _ một chị trong đoàn tò mò hỏi

-À trước đây em sống ở VN 15 năm nên giọng nói có chút không giống người Trung lắm ạ! _ cô gái đầu đáp

Đó như là một sự thất vọng chung của mọi người, ngay cả chú Bạng Hồ cũng không biết. Sau câu nói của cô không khí trong phòng như chùng xuống. Cảm nhận được sự khác lạ Vương Nguyên đành đứng lên giải tỏa cái không khí kì lạ này:

-Mọi người à! có cần phải như vậy không nhìn xem mọi người làm cho tiểu nguyệt sắp khóc rồi đây này. Cười lên đi mọi chuyện đều qua cả rồi mà!

Sau câu nói của cậu không khí trong phòng như khác hẳn. Vui tươi hơn và mọi người đã có cách nhìn khác hơn về tiểu Nguyệt. Kết thúc buổi nói chuyện thân mật chuẩn bị ngã lưng xuống giường bỗng điện thoại của cô vang lên những giai điệu quen thuộc. Cô tự hỏi không biết ai lại đi gọi cho mình vào giờ này. Cô cầm điện thoại nhẹ nhàng đi ra ngoài tránh làm phiền đến mọi người. Ngồi trên chiếc ghế đá gần đó cô đưa chiếc điện thoại lên bên tai

-Alo!

-Dương Băng à! con có khỏe không? _ đầu dây bên kia vang lên một giọng nói quen thuộc (bằng tiếng Việt)

-Mẹ!! _ Cô reo lên đã gần nửa tháng cô không được nghe giọng nói này rồi. bao nhiêu nỗi nhớ dồn nén giờ đang thi nhau tuôn trào.

-Mẹ đây, con thế nào rồi. Nghe giọng con chắc là đang bị cảm chứ gì? Ở đó thức ăn có hợp khẩu vị không. Khí hậu bên đó khác Việt Nam nhiều lắm. Sắp đến mùa lạnh rồi đi học nhớ phải mặc thêm áo len vào đó cơ thể con không được khỏe nên phải cẩn thận. Nhớ phải thường xuyên dọn phòng đấy

bố con thường xuyên bận công việc nên đừng để ông ấy lo lắng. À còn nữa phải tắm đấy đừng có mà cả tuần mới tắm một lần, bẩn chết đi được_ Giọng của bà Phong đã lạc hẳn.

-Mẹ à con nhớ mà. Còn mẹ và bố... dạo này thế nào ạ? _ một thứ chất lỏng nóng hổi lăn dài trên má cô cố gắng để không bật ra thành tiếng tránh làm mẹ cô lo lắng.

-Bố và mẹ đều khỏe. Chỉ lo cho con ở đó không tự lo cho mình được lại ốm như hè năm ngoái thì khổ

-Mẹ đừng lo con ở đây sống rất tốt. Thôi mẹ nhé khi nào rảnh con sẽ gọi lại cho mẹ

- Ừm..

Tiếp đó là tiếng tút dài. cô ngồi thu đôi chân lên ghé úp mặt xuống khóc nức nở. Cô thật sự rất nhớ mẹ nhớ lắm nhưng cô không thể nào nhìn thấy bà được. ngay cả một tấm ảnh chụp chung cả gia đình cô còn không mang theo thì làm sao có thể nhìn đôi mắt nhăn nheo của bố bàn tay gầy guộc của mẹ. Bỗng có một vòng tay ấm áp ôm trọn cô vào lòng. Mùi hương này thật quen thuộc. Ngược gương mặt đầm đìa nước mắt lên đập vào mắt cô là gương mặt hiền và ấm áp của anh. Anh nhẹ nhàng đưa tay ra lau đi dòng nước đang chảy dài trên gương mặt mủm mỉm của cô. Bất giác cô úp mặt vào ngực anh òa khóc:

-Tuấn Khải ! Tôi nhớ mẹ....Huhuhuuuh

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Cô khóc nhiều đến mức ướt đầm cả ngực áo của anh rồi ngủ thiếp đi hai anh phải bế cô vào phòng. Nhưng khổ nỗi giờ trong phòng chỗ nào cũng có người nằm cả bế cô vào đó một cách an toàn mà không bị ai phát hiện thì cũng khó.<đành vậy!=">. Bất đắc dĩ anh và cô đều phải ngủ trong phòng chứa đồ. May mắn cho hai người là trong đó có sẵn một chiếc giường xếp và một chiếc ghế dài. Anh đặt cô xuống giường với lấy chiếc áo khoác của mình đắp lên người cô. Ngồi xuống bên cạnh tiểu Nguyệt mà lòng anh đau nhói. đây có lẽ không phải lần đầu anh nhìn thấy cô khóc, lần đầu tiên gặp nhau anh cũng thấy cô khóc nhưng lần này cảm giác thật khó tả. Nhẹ nhàng vén những sợi tóc vương trên trán của cô trên môi anh khẽ vẽ lên một nụ cười. Nhìn cô một hồi lâu, anh mới sực nhớ vội vàng đưa đồng hồ lên trước mặt đã hơn 1 h. Anh với lấy chiếc áo khoác của Nguyên tử đặt lưng xuống chiếc ghế dài gần đó nhưng không sao ngủ được ánh mắt cứ nhìn về người con gái đang nằm trên chiếc giường bên cạnh. bất giác anh đưa tay lên ngực nơi con tim anh đang thực hiện cuộc chạy đua không điểm dừng. Sáng hôm sau:

-Chú Bạng Hồ!!!! tiểu Nguyệt và đại ca mất tích rồi_ Vương Nguyên hét toáng lên khi không thấy cô trên giường.

-Chắc chúng nó rủ nhau đi tâm tình rồi_ Chú Bạng Hồ cười đều nhìn Vương Nguyên

-Gì CHÚÍ!!! _ lần này không phải một mà là hai tiếng hét thất thanh vang lên trong phòng làm cho ai cũng nhìn 2 cậu như sinh vật lạ. Vừa dứt lời hai người liền ba chân ba chân bốn cẳng chạy đi tìm anh và cô.

Vừa đi hai cậu không ngừng nguyên rủa cái tên Vương Tuấn Khải đáng ghét. Đứng trước phòng chứa đồ mà hai người như muốn phóng hỏa thiêu cháy hai con người trong đó. đẩy cánh cửa một cách hùng dũng đập vào mắt hai người là cảnh tượng vô cùng trong sáng. Cô nằm trên chiếc giường xếp mà cánh tay buông thõng nắm lấy cánh tay của anh- người đang nằm trên chiếc ghế dài bên cạnh và quan trọng là cả hai đều quay mặt vào nhau. Vương Nguyên giận đỏ mặt hít vài ngụm khí lạnh như để giảm nhiệt độ trong cơ thể.

-VƯƠNG TUẤN KHẢI.... HOÀNG ÁNH NGUYỆT HAI NGƯỜI MAU DẬY NGAY CHO TÔI!!!!!!!!!!!!!!_ Nguyên lấy hết sức hét lên như muốn vỡ nhà.

Cô giật mình tỉnh dậy tay vẫn nắm lấy tay anh.

-Chuyện gì...gi...vậy? Sao em lại ở đây? _ nhìn xuống tay mình rồi lại nhìn sang người bên cạnh cô bất động tại chỗ_ What the hell?? _ cô vội vàng rút đôi tay mình làm cho anh thức giấc

-Làm gì mà mới sáng sớm đã ằm ằm lên thế_ Anh vừa ngáp vừa dụi dụi mắt, hành động đáng yêu hết sức_ Tiểu Nguyệt đêm qua ngủ ngon không? _anh nhiệt tình hỏi han cô còn đưa tay lau đi màn sương mờ trên mắt cô làm cô bất giác đỏ mặt. Hai con người đang bị coi như không khí kia sắp tức đến mức hộc máu.

-Hai người có thôi đi không. Tiểu Nguyệt dạo diễn tìm em này giờ đây_ Thiên giờ mới lên tiếng

-Ồ..... vâng em ra ngay!_ Cô như hoàn hồn vội vàng phi thẳng ra cửa không thềm ngoài đầu lại.

Trong phòng bây giờ chỉ còn ba người mặt đối mặt. thái độ của Nguyên bỗng thay đổi, gương mặt bỗng trở nên nghiêm túc.

-Từ nhỏ chúng ta đều thích cùng một món ăn cùng thích một bài hát cùng thích một bộ phim..... nhưng em hi vọng lần này chúng ta không thích cùng một người_ Nguyên buồn bã nói.

-Anh xin lỗi có lẽ lần này anh không thể nhường hai đứa được_ Khải nhìn thẳng vào mắt của Thiên Và Nguyên nói

-Chúng ta cạnh tranh công bằng_ Thiên nói

-Nhưng sẽ không để chuyện đó ảnh hưởng đến tình bạn của chúng ta và cuối cùng bất kể tiểu Nguyệt chọn ai thì vẫn sẽ tôn trọng quyết định của em ấy_ Nguyên mỉm cười nói

-Ừm! Cho anh ôm hai bảo bối cái nào _ Tuấn Khải giang tay chu môi tiến lại gần Thiên và Nguyên

-Anh thôi đi cái ôm này em muốn dành cho người đầu tiên của em _ Nguyên bỏ chạy thực mạng

-Cục Chiên! Cho anh thể hiện tình thương bao la của nh cái nào _ Anh quay sang Thiên nũng nịu

-Anh đi mà thể hiện tình cảm đó với Đồ Đồ đi! _ Cậu cũng quay lưng bỏ chạy để anh bơ vơ một mình. Bỗng nhiên anh mím môi ánh mắt xa xăm, nét tình nghịch vừa rồi như bị con gió nào đó cuốn bay.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Hôm nay mọi việc hoàn thành sớm hơn dự đoán nên mọi người được về sớm. Nói sớm là thế nhưng 6h cô và ba tên kia mới lết sát được về đến nhà. Sau khi đưa các bạn nhỏ về nhà thì chú Bạng Hồ phải trở về công ty. Lọc trong túi để lấy chìa khóa. Nhưng khóa chưa tra vào ổ thì cả ba mới tá hỏa khi cánh cửa trống không (tức là không thấy ổ khóa). -Tuấn...Tuấn Khải lúc ra khỏi nhà anh thấy tôi có đóng cửa cẩn thận phải không?_ Cô như không tin vào mắt mình lắp bắp hỏi lại anh.

-Đúng vậy! Cả hai ngày nay không ai về nhà mà chìa khóa thì mỗi người một chiếc lấy đâu ra chiếc thứ năm_ Anh cũng ngạc nhiên không kém

-Có khi nào là trộm không? em thấy dạo này người ta hay đưa tin trộm cướp lắm_ Nguyên nhanh nhẩu thêm vào

Cả ba cùng nuốt nước bọt. Cô thật sự muốn gọi cho chú Bạng Hồ nhưng không phải việc gì cũng nhờ vả như thế. Không biết anh tìm đâu ra một khúc cây vừa vặn. Cô tháo chiếc giày đang mang dưới chân lên vào thế sẵn sàng chờ thời cơ hành động.

-Anh đi trước Thiên và Nguyên theo sau tiểu Nguyệt đi cuối cùng_ Tuấn Khải phân công

-Sao tôi phải đi cuối cùng? Nhờ thằng ăn trộm tấn công từ phía sau tôi làm sao mà chống đỡ kịp thời rồi lỡ đâu tôi...tôi chết thì phải làm sao tôi còn nhiều việc phải làm lắm chưa muốn chết sớm_ Cô nói lí nhí

-Vậy.... em đi lên trước đi. Anh đi cuối cùng. _ Thiên khê nói.

Sau khi bàn bạc phân công xong xuôi, cuối cùng thì đội hình chính thức của các bạn nhỏ như sau: Khải-tiểu Nguyệt-Nguyên- Thiên. Cả bọn rón rén vào nhà. Cửa không chốt:

-Không nghi ngờ gì nữa nhà mình chắc chắn có trộm_ Nguyên quả quyết

Cô vốn đã hãi, giờ nghe như vậy thì càng sợ hơn. Anh có thể cảm nhận được bàn tay ướt đầm mồ hôi của cô đang túm chặt vạt áo của mình. Nếu là trước đây anh sẽ không ngại ngần mà quát thẳng vào mặt cái kẻ dám túm áo mình nhưng giờ thì khác anh không những không khó chịu mà ngược lại còn cười rất "phôn". Sau khi vào nhà anh đưa cây gậy lên thủ sẵn. Bốn người nghe tiếng sột soạt trong nhà bếp. Cả bốn cùng xông vào. Cô với lấy con dao bằm thịt xông vào cùng ba tên kia:

-AAAAA.....ĂN TRỘM BỐ LÀNG NƯỚC CÓ ĂN TRỘM!!!!!!_ Cứ mỗi lần sợ hãi hay căng thẳng cô lại nói tiếng Việt chửi bậy tâm mấy cô cứ thế mà la toáng lên đồng thời xách con dao lao thẳng vào người đang lui húi trong tủ lạnh.

Ba tên kia hoảng hồn chỉ sợ cô làm chuyện dại dột. Anh không ngờ, lúc này cô chính là người bảo sợ không những vậy còn rung rẩy túm chặt áo anh mà giờ đây hình như tình thế đã thay đổi. Thiên và Nguyên không dám nhìn nữa liền bịt mắt lại. Nhanh như cắt tên ăn trộm đó nhẹ nhàng lách qua đường dao

chí mạng của cô dùng chân đá văng con dao ra xa tay còn lại thì ôm lấy eo cô kéo mạnh về phía mình bây giờ cả người cô đều nằm trong lòng của tên ăn trộm. <ôì cha="" mẹ="" ơi="" ăn="" trộm="" có="" võ=""> Cô đau khổ hét lên trong vô vọng nhắm mắt chờ lãnh đôn. Nhưng chờ hoài đôn chẳng thấy đâu. Cô len lén mở mắt. <ôì ăn="" trộm="" ở="" đâu="" mà="" như="" thiên="" thần="" vậy="" nè?="">.

-Em gái! định ám sát anh trai sao? _ Cái tên bị giáng cho cái mác ăn trộm đó bỗng lên tiếng.

-ANH TRAI????? _ Cô và cả ba tên còn lại la toáng lên.

Sau khi hoàn hồn cô vội vàng đẩy tên đó ra chạy lại núp phía sau Tuấn Khải.

-Xin tự giới thiệu anh là Phan Thiên Tuấn- anh trai của tiểu Nguyệt.

-Khác họ sao có thể là anh em_ Thiên chau mày không ngại ngần nhìn thẳng vào đôi mắt nghiêm nghị của Thiên Tuấn.

-Mấy đứa bình tĩnh nghe anh nói.

Sau một hồi kể kể nói nói, thì đầu đuôi câu chuyện là thế này. Thiên Tuấn là con nuôi của ba cô tức ông Hoàng Phong. Kết thúc chuyến du học ở Hàn trong vòng 5 năm anh trở về để thực hiện nhiệm vụ cao cả của ông Hoàng giao (cụ thể cái nhiệm vụ là gì thì...à cái này tụi phải giữ bí mật). Tạm thời anh sẽ ở chung với bốn người bạn họ. Cô nghe tới đây thì không biết trời đất nhảy cẫng lên ôm choàng lấy Thiên Tuấn:

-Anh trai!! từ giờ em có anh trai rồi_ Bỗng khóc nức cô cay cay. Thật ra cô vẫn ước mong có một người anh luôn bảo vệ cô chăm sóc cô xem cô như bảo bối. Giờ đây ước mong đó đã trở thành hiện thực rồi cô thật sự vô cùng hạnh phúc và chính bản thân Thiên Tuấn cũng vậy.

*Giới thiệu một chút về Phan Thiên Tuấn:

-Tuổi: 19

-Ngoại hình: cao 1m80, tóm lại là như thiên sứ vậy. Đôi mắt to đen láy chứa đựng bao yêu thương dành cho cô. Chiếc mũi dọc dừa cộng đôi môi đỏ mọng căng tràn sức sống. Không có răng hổ như Khải nhưng lại được trời phú cho lún đồng tiền vô cùng baby.

-Tính cách: Tùy theo môi trường mà thay đổi.

-Đặc biệt anh vô cùng giỏi võ thông minh và nhiều tài lẻ. Dem cô ra so sánh với anh thì thật là một trời một vực.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Cả đêm hôm đó cô không thể nào ngủ được cứ hễ nhắm mắt lại thì niềm vui đó lại tràn về. Cái niềm vui nói đúng hơn là hạnh phúc mà cô hằng ao ước đến với cô thật bất ngờ chính cô cũng không tin nữa. Hôm nay mọi lịch trình tạm ngưng lại thế là cô và ba người bạn họ phải đến trường. Khoát trên người bộ đồng phục học sinh cô chợt nhớ tới Chu Gia Hân. Giờ đây cô chỉ muốn được ôm nhỏ vào lòng. Mặc dù quen nhau chưa bao lâu nhưng với nhỏ cô đã xem như người nhà. Như mọi ngày Nguyên lại vào phòng gọi cô dậy, nó như là một thói quen của cậu. Nhưng vừa mở cửa cậu đã không thấy cô đâu chỉ thấy đám chăn mền bị cô hất tung xuống đất. -Lại đi đâu thế không biết? con gái gì mà bừa bộn hết sức! _ Nói rồi cậu lặng lẽ nhặt những thứ cô vắt lung tung dưới đất lên, gấp chăn mền của cô thật gọn gàng rồi khép cửa lại.

-Mọi người có biết tiểu Nguyệt đi đâu không ạ! em vào phòng cô ấy mà không thấy ,_ Nguyên lo lắng hỏi mọi người vì đã đi tìm khắp nhà rồi mà vẫn không thấy cô đâu cả.

Tuấn Khải khẽ chau mày :. Rồi anh vội lấy điện thoại ra gọi cho cô:

-Alo...

-Alo cái đầu cô ấy! mới sáng ra đã đi gây họa ở đâu rồi hả? _ anh tức giận

-Đâu có tôi đi học mà! các anh cũng đi học đi nhá lo học cho tốt vào! _ Cô lên giọng như một bảo mẫu

-Cô đi học bằng cái gì đấy?

-Xe buýt!

-Đã ăn gì chưa?

-À... tôi quên

-Muốn chết à ? mới ra viện chưa được mấy ngày đã muốn thăm bác sĩ nữa rồi à?

-Thôi mà cho tôi xin CHU GIA HÂN! _ cô vội gọi nhỏ khi thấy nhỏ đứng trước cổng trường_ thôi nhá về nhà nói chuyện sau.Bey bey_ Cô vội tắt máy không để cho anh nói thêm lời nào.

-Trời ơi! không gặp bồ mấy ngày mà tui nhớ ơi là nhớ _ cô giờ giọng nịnh nọt

-Sao tui tưởng bồ quên mình đã từng có một người bạn như tui rồi chứ ! _ Gia Hân quay mặt sang chỗ khác nói bằng giọng chua ngoa..

-Thôi mà cho tui xin lỗi! tui bao bồ ăn sáng chịu hông?

-phải xem thái độ của bồ như thế nào đã. Khi đó bồ cô nương sẽ suy nghĩ lại.

Nói rồi hai cô gái tung tăng bước vào căng tin. Cô vừa cầm một ổ bánh mì vừa cầm một hũ sữa. Nếu lúc này bà nội mà có ở đây chắc tức chết mất, đường đường là đại tiểu thư của một tập đoàn danh tiếng mà chút ý tứ cũng không có. Đang ăn ngon lành bỗng Chu Gia Hân cầm điện thoại rú lên sung sướng. Chẳng là nhỏ nói hôm nay ba chàng hot boy trường Bát Trung đại giá quang lâm. Cô mãi ăn nên cũng chẳng để ý nhỏ nói gì chỉ gật đầu cho qua chuyện. Vì thiếu ngủ nên vừa vào lớp là cô gục mặt xuống bàn "không màn thế sự", vì gọi mãi cô không chịu dậy nên nhỏ đành đi đón thân tượng một mình vậy. Không biết là nhỏ la hét đến cỡ nào mà lúc vào lớp giọng của nhỏ có phần khác đi. Còn cô vì đang say giấc nồng nên chẳng quan tâm đến "lão sư" nổi tiếng hung dữ nhất trường đang đứng trước mặt.

-Hoàng Ánh Nguyệt! em dậy ngay cho tôi.

-Vâng! Chiếc bánh đó làm từ trà xanh đấy ạ....

Cả lớp không nhịn được cười ồ lên ngay cả Chu Gia Hân cũng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Còn vị thầy giáo đang cầm chiếc thước to dùng kia thì tức tím mặt.

-HOÀNG ÁNH NGUYỆT EM XUỐNG VĂN PHÒNG CHO TÔI NGAY LẬP TỨC! _ Thầy giáo giận dữ hét lên làm cả lớp im bật còn cô thì giật mình tỉnh dậy. Mặt vẫn lơ ngơ chưa biết chuyện gì đang xảy ra đến khi nhỏ nói thì thầm :'' Thầy bảo bồ xuống văn phòng đợi thầy, phen này bồ tiêu rồi ai bảo tui gọi mà không chịu dậy''. Cô hoảng hồn tin này mà đến tai bố cô chắc ngay cả việc viết kịch bản cô cũng không còn. LẤm sao đây. Lũng thường đi xuống văn phòng mà chân tay cô lạnh ngắt.

-Em, thật to gan. Nghỉ cả tuần không xin phép đến khi đi học lại rồi thì ngủ trong giờ học. Em xem tôi là gì hả là vật trưng bày chắc? Mau gọi phụ huynh em lên gặp tôi ngay lập tức tôi muốn trao đổi về tình hình học tập của em.

-Thầy ơi! em mới phạm lần đầu mang thầy tha lỗi cho em, em hứa sẽ không có lần sau đâu ạ! _ Cô ra sức van xin để "cứu sự sống" của mình. lần này bố cô mà đáp máy bay về một lần nữa thì.... đời cô tàn.

-Không cần năn nỉ! mau gọi phụ huynh em lên đây!

-Ai cũng được hả thầy?

-Miễn người đó lớn tuổi hơn em là được!

Cô lấy hết can đảm gọi cho anh chỉ còn cách này mới cứu văn được tình thế.

-Alo. lại gây chuyện gì nữa thế,

-Tuấn Khải cứu tôi với..huhuhu _ Cô phải thêm một vài hiệu ứng thì xác xuất thành công mới cao

-Có chuyện gì thế? nói tôi nghe _ giọng của anh hiện rõ nét lo lắng.

-Anh có thể đến trường Bát Trung được không tuyệt đối đừng để cho hai tên còn lại biết nhá sự sống của tôi nằm ở trong tay anh hết đó._ cô thút thít

-Cô có bị làm sao không thế tôi cũng học ở đó mà cô lại không biết à? Cô làm quản lý cái kiểu gì đấy?

Đến lúc này cô mới ngớ người:< Thôi xong rồi...>

-Tôi ở dưới văn phòng _ Giọng cô run run (lúc này là thật nha mọi người)

-Đứng đó đợi tôi!!

Chương 24

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với anh, cô tiếp tục vào văn phòng nghe giáo huấn. -Tôi thật xấu hổ thay cho bố mẹ em đây! khi nào họ tới đây tôi sẽ nói rõ ràng với họ.

.....

-Em chào thầy ạ! _ Tuấn phải lễ phép cuối đầu chào vị "lão sư" trước mặt

-À chào em! em có việc gì vậy? _ thật khác với lúc nói chuyện với cô khi nói chuyện với tên này vị thầy giáo ấy hiền lành dễ mến đến lạ.

-Dạ em... em là người giám hộ của em ấy ạ!

Vị thầy giáo ngó người, nhưng rồi cũng lấy lại bình tĩnh đẩy gọng kính, vỗ nhẹ lên vai của anh:

-Tuấn Khải à! thầy biết em rất tốt bụng. Nhưng em học sinh này thật sự rất quá đáng. Đã nghỉ học gần cả tuần, vậy mà đi học lại còn ngủ gật trong lớp, hỏi xem ai mà không tức cho được.

Anh trừng mắt liếc nhìn con người này giờ chỉ biết cầm nín hết đếm ngón tay lại đếm ngón chân.

-Thầy à! em là anh họ của Ánh Nguyệt. Bố em ấy đi công tác xa nên nhờ em chăm sóc em ấy. Đây là lỗi của em ạ! là em không biết cách dạy dỗ em ấy ạ! Em thay mặt Ánh Nguyệt xin lỗi thầy ạ. _ Nói rồi anh cuối đầu để "nhận lỗi". Đến đây vị lão sư nọ mới tin anh là "phụ huynh" của cô.

-Được rồi nể mặt Tuấn Khải tôi tha cho em lần này, không truy cứu nữa nhưng vẫn phải phạt. Sau khi học xong em xuống đây viết cho tôi 100 bảng kiểm điểm và Tuấn Khải không được viết giúp, không được phôtô. Ngày mai nộp lại cho tôi. _ Nói rồi vị lão sư quay lưng bước đi bỏ lại gương mặt mếu máo khóc không ra nước mắt của cô cùng sát khí tỏa ra từ anh.

_ lúc này cô chỉ biết khóc trong lòng.

Anh nhìn cô chăm chăm, làm cô không ngừng nuốt nước bọt:

-Tuấn Khải! tôi xin lỗi, Thật sự xin lỗi anh tôi hứa sẽ không tái phạm nữa. _ Cô chấp tay trước trán cầu mong anh "hạ thủ lưu tình"

-Còn có lần sau để cô tái phạm à. này thì ngủ gật trong lớp, này thì không viết giấy phép. _ Sau mỗi lần "này thì" của anh là một cái cốc hạ cánh xuống cái trán tội nghiệp của cô. Cô không dám cãi lại như mọi lần (mà có lần nào cô dám cãi lại đâu) nên chỉ biết ôm trán mếu máo. _ Sau khi tan học lo mà ở lại viết bảng kiểm điểm đi, không ai rảnh mà giúp cô đâu. À mà không! cô vẫn còn có bạn, cách đây 10 năm có người chết bất đắc kì tử ở đây đây. Cô liệu mà đối xử tốt với người ta không thì... chắc hậu quả như thế nào cô cũng tự biết chứ nhỉ!

Sau khi quay lưng lại, thì anh mới khẽ cười khi thấy gương mặt xanh mét của cô. Anh phải dạy cho cô một bài học mới hả giận về cái tội ngủ muộn và cái tội đặc biệt là dám làm anh lo lắng, chạy thục mạng từ lầu ba xuống làm bao người đề ý. Lần này phải dạy dỗ cô thật tốt nếu không sau này lại nảy sinh tính cứng đầu khó bảo. Sau khi thấy bóng anh khuất dần cô liền lẻ lười làm mặt quỷ sau khi "yểm bùa"anh xong cô lững thững bước lên lớp chờ đợi khoảnh khắc từ hình của mình. Cô vốn rất sợ ma cho nên cô chỉ còn các dụ dỗ Chu Gia Hân ở lại với cô thôi. Vừa bước vào lớp Chu Gia Hân đã xông xáo chạy đến chìa trước mặt cô một hộp sữa cam hơn hơ:

-Trời ơi cảm ơn bò nhiều lắm! nhờ có bò lớp mình mới thoát được một tiết toán của vị lão sư khó tính. hahaahaha

Cô thật sự muốn đánh cho nhỏ một cái. Tính mạng cô đang gặp nguy hiểm nhờ chẳng thèm quan tâm mà lại đi cảm ơn cô vì cái chuyện đáng xấu hổ đó, thôi kệ tính mạng là trên hết nên cô quyết định hạ mình năn nỉ nhỏ;

-Chu Gia Hân, tôi hỏi bò một câu nhé?

-Hỏi đi!

-Tôi với bò là gì?

-Bạn thân

-Vậy bò có thể giúp tôi một việc được không ?

-Có nói mau đi không, bản cô nương không rảnh đâu nhé _ nhỏ đập bàn phẫn nộ

-Sau khi học xong ở lại với tôi nhé ?

-Làm gì có nguy hiểm đến tính mạng không ?

-Chỉ là tôi bị phạt viết bảng kiểm điểm..._ chưa để cô nói hết câu nhỏ đã nhảy bổ vào cắt lời

-À! sao dạo này đáng trí thế không biết. Xin lỗi bỏ nhé tối nay mình phải đi công chuyện với bố rồi thế nhé! _ nói rồi nhỏ chạy biến Thế rồi giờ tan học cũng đến nếu là bình thường thì đây là lúc cô vui vẻ nhất nhưng bây giờ chỉ cần nghĩ tới việc phải ngồi trong căn phòng có tiền sử ghê rợn như vậy vào lúc này thật sự cô chỉ muốn khóc. Nói thì nói thế nhưng cô vẫn vác xấp giấy được cấp vào buổi chiều xuống văn phòng. Mới 5h chiều mà căn phòng đã mang nét gì đó ghê rợn. Cô cẩn trọng đặt xấp giấy xuống bàn thấm rửa tên Vương Tuấn Khải đáng ghét, đang lăm lăm chửi rửa thì bỗng dưng cánh cửa phát ra tiếng động ghê rợn:" kết...Kết..." . Cô lấy hết can đảm bước từng bước nhẹ ra cửa:

-Ai đấy.... tôi không sợ đâu nhá Có gan thì ra đây đấu tay đôi với bản tiểu thư._ Vừa dứt lời thì từ phía sau cánh cửa ba cái bóng đen thui thui nhảy bổ ra:

-HỦ....

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA con lạy ba ông xin ba ông tha cho con con vốn hiền hậu không ác với ai hết xin ba ông tha cho con, con hứa sẽ cứng cho ba ông ba con gà đùng nhất con nữa mà !!!!! con lạy ba ông

-Hahahahahahahh _ "Ba ông" kia bỗng cười thật đắc ý

-Thấy chưa anh đã bảo với hai chú là cô ta nhát ma lắm _ "Ông" cao nhất lên tiếng

-Ồ... _ cô ngơ ngát nhìn ba "ông kẹ" cô vừa vái như đã hiểu được vấn đề cô quát lên thật lớn_ Ba người hay qua ha tôi bị phạt bộ ba người vui lắm hà đã biết rồi tôi sợ ma rồi mà còn hù tôi nữa các anh.... các anh quá đáng lắm_ nói rồi cô ôm mặt khóc nức nở. Ba anh chàng vừa mắc cười với bộ dạng này của cô vừa thấy có lỗi. Tuấn Khải luống cuống đỡ cô dậy.

-Anh tránh ra đi đồ đáng ghét..huhuhuhu....

-Thôi mà cho tôi xin lỗi! tôi không ngờ cô lại nhát đến thế.

-Tôi đánh chết anh đánh chết anh..... _ cô vừa nói vừa đánh thùm thụp vào ngực anh, anh không cản cô lại cứ mặc cho cô đánh_ Đánh tôi rồi hết giận rồi nhá!

-Không có đâu nhá các anh đáng ghét lắm đừng hòng tôi tha thứ_ Cô vừa nói vừa đưa tay lau đi giọt nước mắt trên má

-Tôi còn chưa hỏi tội cô đấy ! còn không lo viết đi muốn bị tăng gấp đôi hà.

Nói tới đây cô quên cả giận hờn vội vàng ngồi ngay ngắn trên ghế bắt đầu viết bảng thú tội của mình. Cô đưa đôi mắt đáng thương về phía anh nhưng rồi bỗng nhớ tới lời của thầy giáo đại nhân lúc chiều cô lại thôi. Như hiểu được nỗi lòng của cô anh liền lên tiếng:

-Thầy không cho tôi viết hộ cô, chứ thầy không bảo ai cũng không được viết hộ cô, Cho nên....

-Đại ca gọi bọn anh đến "tiếp cứu" cho em _ Nguyên nhanh nhẩu đáp

-Ôi! yêu Nguyên ca ca chết mất _ Cô nhảy cẫng lên vui sướng

-Được rồi! Mặc dù bọn anh viết giúp em nhưng em vẫn phải viết, viết càng nhiều càng tốt _ Thiên cẩn trọng nhắc nhở.

-Viết thôi kéo lại về trễ nữa nguy hiểm lắm ! _ anh nói

-Cảm ơn mọi người đã giúp em! on cứu mạng lần này em sẽ khắc cốt ghi tâm, khi nào về nhà em sẽ đãi các anh một bữa thật thịnh soạn do em tự tay nấu._ Cô vừa nói xong cả ba người đều nhìn nhau nuốt nước bọt không phải vì đói bụng mà chính là sợ cái món "mì xào lợ lợ" của cô lần trước may mà kịp thời cho vào sọt rác nếu không thì...

-Mọi người sao vậy không muốn ăn đồ em nấu à!

-À không cực kì cực kì thích. Ha... ha... ha..._ Nguyên vội vàng trả lời

-Thôi mọi người tập trung đi giờ không phải lúc ăn uống _ Thiên lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của hai người kia

-Được rồi viết thôi! 100 bảng lận đấy _ anh lên tiếng rồi ung dung lại ghế ngồi vắt vẻo vô cùng sung sướng. Còn hai tên kia thì khóc không ra nước mắt, vì trước khi đến đây anh chỉ nói với hai cậu là tiểu Nguyệt bị phạt chỉ 50 bảng kiểm điểm (ôi trời ! ông Khải ông ác quá)

Chương 25: Cô Ấy Là Cả Thế Giới Của Tôi!

Ngồi viết được hơn 10 bản kiểm điểm mắt cô đã muốn nhắm lại, còn anh thì ngồi thành thói quen chỉ có việc gì làm cho nên tiện tay đọc bản thú tội của cô. - Hoàng Ánh Nguyệt có thật là cô biết tiếng trung không vậy hả? _ Anh tức giận quát lên. Cũng đúng thôi từ nãy tới giờ cô viết 10 chữ thì đã sai gần 5 chữ có sửa đi sửa lại thì vẫn vậy

-Tôi xin lỗi trước đây có học nhưng tôi ít khi thực hành nên không nhớ rõ lắm_ Cô không dám nhìn thẳng vào anh, cô chỉ sợ ngọn lửa giận trong mắt anh thiêu cô thành tro mắt.

-Thôi được rồi! cô viết đi tôi sẽ sửa lại lỗi sai cho cô_ Anh lướt nhẹ qua cô rồi chậm chậm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Quả thật là đêm hôm qua cô không ngủ được bao nhiêu nên bây giờ thật sự chỉ cần đặt lưng xuống là cô có thể ngủ ngay. Chỉ được một lát cô đã gục hẳn xuống bàn ngủ một cách ngon lành.

-Đại ca, em viết được 30 bản rồi không thể viết thêm được nữa tay như muốn gãy luôn rồi_ Nguyên từ lên tiếng

-Em cũng viết được 30 bản, nhưng không sao em vẫn có thể viết tiếp_ Thiên nhìn con người đang ngủ ngon lành trên bàn mà không nỡ than vãn.

-Về thôi! phần còn lại để anh . _ Anh nói.

Thiên nhanh tay cất đồng bản kiểm điểm vào cặp của cô sau đó tiến lại phía của cô toan bế cô lên nhưng có một bàn tay khác nhanh hơn cậu. là anh, anh nhẹ nhàng vòng tay cô lên vai mình sau đó chắc không cần nói thì ai cũng biết, anh công cô trên lưng trước sự kinh ngạc của Thiên và Nguyên .

Thật may mắn vì vừa ra khỏi trường thì cả bọn liền bắt được một chiếc taxi. Không dám để cho tài xế chở đến tận nhà, đến đầu đường anh đã cho dừng xe :

-Cảm ơn chú, có thể dừng ở đây được rồi.

Thiên lặng lẽ rút ví trả tiền rồi quay sang nói

-để em phụ anh đỡ tiểu Nguyệt , Vương Nguyên cậu cầm cặp giúp em ấy nhé.

-Được để mình!_ Nguyên nhanh nhẩu đáp nhưng sao trong từng chữ cậu phát ra như đang chứa đựng một nỗi u uất khó nói.

Buổi tối, con đường về nhà đen ngịt vắng tanh không một bóng người. Cô vui đầu vào bờ vai vững chắc của anh ngủ một cách ngon lành. Ba người con trai ấy đi ngang hàng với nhau nhưng hôm nay mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ riêng của mình. Chỉ còn nghe tiếng gió và tiếng côn trùng kêu réo rắc trong đêm tối vắng lặng. Từng đợt gió khẽ lùa vào người làm anh chột rùng mình.

-Anh à! lần sau em sẽ công cô ấy nhé. _ Thiên bất ngờ lên tiếng

Anh không trả lời. Không phải là anh không muốn trả lời mà là vì anh không biết phải trả lời như thế nào. Nếu có lần sau anh vẫn muốn mình là người công cô. Chưa bao giờ anh cảm thấy bản thân bất lực như lúc này. Anh tự trách bản thân mình quá ích kỉ chỉ là một người con gái bình thường thôi mà sao lại có thể khiến cho anh cảm thấy bản thân mình xấu xa như vậy chứ. Ở cạnh cô hơn một tháng mà anh đã như trở thành một con người khác, anh biết lắng nghe biết thấu hiểu, biết quan tâm đặc biệt là biết bản thân mình vô cùng ích kỉ.

-Nếu có lần sau thì sẽ do cô ấy tự quyết định! _ không đợi anh trả lời Vương Nguyên đã lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ hỗn độn trong anh.

Thoát cái đã đến nhà, Thiên Tuấn đứng trước cổng từ khi nào. Anh vội vàng bế cô trên tay nhưng tuyệt nhiên anh không hỏi lý do vì sao họ về muộn. Sau khi đưa cô về phòng Thiên Tuấn lặng lẽ vào phòng Tuấn Khải thì thấy anh đang cầm cụi viết cái gì đó.

-Tôi không làm phiền cậu chứ?

Anh vội vàng lấy một quyển tập gần đấy che tập giấy đang viết dở.

-Không sao, anh vào đi.

-Muộn vậy mà cậu vẫn phải học bài sao?

-Không hẳn là học bài. không phải anh vào đây chỉ để nói chuyện học hành của tôi chứ

-Đúng vậy. là vì tiểu Nguyệt.

-Anh muốn hỏi tôi trên tư cách hai người đàn ông hay là người được chủ tịch giao trách nhiệm quản lý cô ấy.

-Trên tư cách của một người anh trai và người quản lý, tôi không biết là cậu đối với em gái tôi còn tồn tại một thứ tình cảm nào khác ngoài trách nhiệm mà bố tôi giao. Nhưng tôi mong cậu hãy chăm sóc bảo vệ quan tâm nó bất cứ đâu. nếu như cậu làm không được thì hãy rời xa em gái tôi một chút tôi sẽ gánh trách nhiệm đó thay cậu.

-Không đâu! việc đó anh không nói tôi cũng sẽ làm vì từ nay trở đi tôi sẽ không bảo vệ người nào khác ngoài cô ấy vì đó là cả thế giới của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Trong khi anh hi hục, bất chấp lời nhắc nhở của thầy giáo thì cô vẫn vô tư ngủ khò trên giường. Đang say giấc nồng thì cô bật dậy vì cái bụng đang kêu réo của mình. Lê tấm thân tàn tạ kia xuống bếp cô lục tung cái tủ lạnh cuối cùng tìm thấy một hộp sữa và vài chiếc bánh quy. Dự định đem lên phòng ăn nhưng ánh sáng hắt ra từ phòng của anh làm cô hơi tò mò. -Giờ này mà anh ta còn làm gì mà chưa chịu đi ngủ. Chắc lại cầm đầu chơi game, thật không thể chấp nhận được mà Cô hùng dũng bước vào phòng anh với ý nghĩ

-Vương Tuấn Khải, anh được lắm suốt ngày mắng tôi vì tội thức khuya mà tới giờ anh còn không chịu đi ngủ tôi mách anh Tuấn.

Anh thật tức chết mà, chưa hiểu chuyện gì mà đã vội phán đoán như vậy. Lại còn mách Thiên Tuấn.

-Tiểu thư xin người lại đây.

Cô vênh vao bước đến chỗ anh, mà hình như có gì đó sai sai thì phải, cô cảm nhận được một luồng âm khí vô cùng độc hại. Cô hơi nghi ngờ nhưng cũng gạt phăng qua một bên

-Sao nào? muốn chuộc tội với bản cô nương sao? Được rồi thành tâm vào có khi tôi sẽ cân nhắc chuyện này.

-Hoàn Ánh Nguyệt, cô cho tôi là ai chứ tôi là Vương Tuấn Khải đấy nhé, cô nghĩ cô dọa được tôi sao, cô ngây thơ quá rồi đấy.

Anh vừa nói vừa tiến lại gần cô, với khuôn mặt vô cùng nham hiểm. cuối cùng cô đã bị anh dồn vào góc tường. Anh vuốt sát cái baby face của mình lại gần cô. "Thình...thịch...thình thịch " lần đầu tiên cô quan sát anh với một cự ly gần như vậy. Đúng là đáng xấu hổ mà

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 27

Cô vội đẩy anh ra để che đi khuôn mặt đang đỏ ửng của mình. Nhưng làm sao có thể qua được đôi mắt tinh nghịch của anh. Mặc dù biết là cô đang xấu hổ anh còn đồ thêm dầu vào lửa." Cô bị sốt à,hay sao mà mặt đỏ ghê vậy"

-Sốt cái đầu anh ấy! do... do trời nóng quá nên mặt tôi mới đỏ như vậy. Nghe bảo anh học giỏi lắm mà không hề đếm chuyện đơn giản như vậy mà anh cũng không biết._ Cô lên giọng làm ra vẻ bình tĩnh nhất có thể

-Đúng vậy! tôi mặc dù học rất giỏi nhưng không thể giỏi đến mức hiểu được cái định luật mới mà cô đưa ra.

-Ý là anh bảo tôi học chả giống ai?

-Đây là do cô tự suy diễn chứ không phải là do tôi nói a!

-Quá đáng! Anh thật sự là rất quá đáng. Suốt ngày ăn hiếp tôi .

Cô vừa nói vừa xoa đôi má nóng rực của mình.

-Cô đang rửa tôi ?

-Làm...làm gì có! là anh suy nghĩ lung tung thôi

-Rõ ràng là đang rửa thậm tôi còn bảo là không có!

Không thèm tranh chấp với anh cô tiến đến bàn học của anh, đập vào mắt cô là một xấp giấy khá dày. dòng chữ BẢNG KIỂM ĐIỂM to tướng hiện lên trước mắt cô. như không tin vào mắt mình cô đưa tay lên dụi dụi cặp mắt, rồi quay sang nhìn anh rồi lại quay sang nhìn xấp giấy trước mặt tạm thời không thể nói nên lời.

-Không cần cảm ơn, làm ôsin trừ nợ cho tôi trong vòng một ngày là được rồi!_ Anh vừa nói vừa vuốt mái tóc mượt mà của mình trông rõ kiêu.

-bớt tự luyến đi ông ơi! dù sao thì cũng phải cảm ơn anh đã giúp tôi. Dù sao cũng tỉnh ngủ rồi tôi viết chung với anh.

Nói rồi cô kéo chiếc ghế gần đó ngồi đối diện với anh. Anh cũng ngồi vào ghế đối diện với cô. Cầm bút viết đến bảng thứ hai thì đôi mắt cô đã díp lại, đưa đôi tay lên vỗ vỗ cho tỉnh ngủ, bất chợt đôi mắt cô dừng lại trên khuôn mặt thanh tú của anh rồi cứ thế hết muối rồi đến mắt đến môi. Oa! cô thật ghen tị a! sao anh lại có thể soái quá mức như vậy chứ. không biết anh ta dùng loại kem dưỡng gì mà có thể trắng mịn đến từng milimet như thế nhỉ?

-Nhìn đủ chưa? nước miếng sắp chảy thành sông rồi kia._ Mặt dù nói vậy nhưng trong lòng anh như có muôn vàng bông hoa đang nở.

-Tôi hỏi anh một câu nhé?

-Cho nói.

-Nhưng anh tuyệt đối không được nổi nóng hay mắng tôi.

-Cô thật rắc rối. có gì nói mau đi. _lúc này anh mới dùng bút ngẩng đầu lên nhìn cô

-Anh thích anh tôi à? nếu có thì tuyệt đối không được. Anh trai là của tôi mãi mãi là của tôi anh thích người khác đi.

Khóe môi anh giật giật, anh không thể ngờ cô lại hỏi một câu khiến anh tím tái hết gan ruột như vậy.

-Tôi thích con gái!

-Oa! may quá. MÀ nghe giọng điệu của anh hình như là có ý chung nhân rồi. Ai vậy chia sẻ với tôi đi! hứa không khai cho hai người còn lại kể cả chú Bạng Hồ. Không biết tiểu thư khuê cát nào lọt được vào mắt xanh của vị thiếu gia đây._ Cô chống cằm nhìn anh với đôi mắt cực hiểu kì

-Cô rãnh rồi sinh nông nổi hả? Có tôi cũng không thèm nói với cô.

-Vậy chắc chắn là có rồi. Ai vậy?

-Cô thật sự muốn biết?

-Đương nhiên là vậy rồi! hỏi gì kì.

-Người tôi yêu là một vầng trăng nhỏ. Không quá nổi bật nhưng đủ làm tôi xao xuyến, rất mỏng manh yếu đuối khiến tôi chỉ muốn dùng cả đời này mà bảo vệ. nhưng vầng trăng nhỏ ấy thật ngốc nghếch tôi đã nói như vậy rồi mà vẫn không chịu hiểu.

-Tôi thấy anh còn ngốc hơn cả ánh trăng nhỏ kia! bao cánh hoa ngoài kia xếp hàng chờ anh mà anh lại đi yêu ánh trăng. Tôi thấy bệnh của anh nặng lắm rồi đấy.

-Chính cô bảo tôi nói. Giờ quay sang bảo tôi ngốc lần sau đừng hòng bới móc thông tin của tôi. Ánh trăng nhỏ ngu ngốc.

-Này anh có bị gì không vậy ánh trăng dễ thương thế mà cứ mắng ngốc hoài à .

-Tôi mặc kệ thấy ngốc thì bảo ngốc thôi.

-Đồ đao!_ Cô cố nói thật nhỏ

-Nói gì đấy?

-Tôi nói: Tuấn Khải đẹp trai, đẹp nhất trên đời chỉ sau bố và Thiên Tuấn.

Anh lườm cô một cái sắc lẹm.

-Viết nhanh đi không còn sớm đâu sáng còn phải đến trường đấy! Không khéo lại ngủ trong lớp tôi lại phải xuống đàm phán.

-Này!!! Có mỗi chuyện đó mà nhắc đi nhắc lại hoài, anh không thấy mệt à?...Làm ơn đừng mách bỗ tôi anh Tuấn nữa. Nha..nha_ Cô chấp tay trước mặt chu môi cầu xin làm anh lệch chiếc bút trong tay "soẹt" một đường thế là phải viết lại. Anh thật tức chết mà.

-Lo viết đi tôi sẽ cân nhắc chuyện này. phải xem biểu hiện của cô thế nào đã. Nhớ ngày mai đây **LÀM ÔSIN CHO TÔI MỘT NGÀY**.

-Biết rồi biết rồi không quýt đâu mà anh sợ.

Cứ như vậy cô và anh nói thì nhiều mà viết thì ít cuối cùng là...cả hai đều thức hằn tới gần sáng mới chợp mắt được.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không? (Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Như mọi hôm Vương Nguyên lại vào phòng gọi cô dậy đến nơi thì thấy cửa phòng đã mở sẵn. . Cậu tiến vào bên trong bất ngờ thấy Thiên Tuấn đi ra từ phòng vệ sinh.

-Sao cậu/anh lại ở đây?_ Cả hai đồng thanh

-Em vào gọi tiểu Nguyệt_ Cậu lễ phép

-Anh tìm khắp phòng rồi không thấy, cả nhà vệ sinh cũng vào rồi. Anh cứ tưởng em ấy ngủ gật trong đó.

-Bình thường giờ này em ấy vẫn còn trùm chăn chưa chịu dậy đâu!

Hai người vội vàng chạy khắp nhà tìm cả nhà ăn đến phòng khách, phòng của Thiên Tỳ cũng vào rồi.

-Vào phòng của Tuấn Khải chưa?_ Thiên Tuấn sốt ruột hỏi

-Anh ấy không thích ở chung phòng với người khác đâu!đặc biệt là con gái, vì vậy tiểu Nguyệt không thể vào đó được._ Thiên cẩn thận phân tích, từ này giờ không thấy bóng dáng cô đâu cậu cũng xoắn hết cả lên. Trong đầu cậu vẽ lên bao viễn tưởng nào là bắt cóc tổng tiền hay mở nội tạng chẳng hạn. Nhờ thật sự cô bị như vậy thì cậu biết phải làm sao.

-Chưa tìm thì làm sao mà biết không có._ Vừa nói Thiên Tuấn vừa mở cửa đập vào mắt ba người là một cảnh tượng vô cùng huy hoàng. Cái người lúc nào cũng nêu cao chủ quyền không muốn ai động vào đồ của mình mà lại để cho cô gái vừa quen được vài tháng ngủ chung một phòng. Không thể nào không thể xảy ra chuyện đó được. Trong khi hai cậu kia đang đấu tranh tâm lý thì người tỉnh táo nhất vẫn là Thiên Tuấn, vội vàng chạy lại lay người cô. Giật mình tỉnh dậy cô vô tình hươ tay trúng "nhẹ" vào đầu anh và cũng vô tình vang lên một tiếng "bốp" rõ to. Hai người kia nín thở lo thay cho cô, trước giờ quả đầu vàng ngọc đó của anh chưa ai dám động vào huống hồ là đánh rõ mạnh thế này.

-Gì VẬY?_ Anh khó chịu gằn từng chữ

-Vô tình, vô tình đụng phải thôi à.

-Đau chết tôi rồi, tôi mà có bị bại não hay thiếu năng thì cô phải chịu trách nhiệm với tương lai của tôi đấy_ Anh ôm đầu kêu khóc. Ai kia thấy vậy tưởng thật vội vàng hỏi han:

-Sao không đưa tôi xem nào. Nhớ là chỉ nhẹ thôi mà đâu đến mức ấy được !_ cô đưa tay xoa xoa xem có bị sưng hay không_ Đầu có bị gì đâu...anh dám trêu tôi_ Thế là anh được cô cho ăn kem cốc miễn phí, ôm đầu la oai oái

Hai cậu kia này giờ ôm tim lo thay cho cô, mà lúc này phải lo cho Tuấn Khải hình như anh bị gì ấy nếu là các cậu thì anh đã vật ra và.... thật sự không dám nghĩ tiếp. Thiên Tuấn này giờ im lặng, gương mặt không gọn chút gì là khó hiểu hay ngạc nhiên, nhẹ nhàng đỡ cô dậy:

-Sao em không về phòng ngủ?_ Thiên Tuấn ân cần

-Em phải chép.. à không học bài ạ! học bù mấy hôm nghỉ ấy ạ! có mấy chỗ không hiểu nên nhờ anh ta chỉ giúp. rồi em buồn ngủ quá nên ngủ tạm ở đây cũng được!

- KHÔNG THỂ "CÙNG ĐƯỢC"_ cô vừa dứt câu thì Thiên và Nguyên đã nhảy dựng lên phản đối.

-Vâng vâng sẽ không có lần sau đâu ạ!_ Cô cười xuê xoa mong thay đổi được tình thế

-Lần sau có gì không hiểu em có thể đến phòng anh, dù sao anh cũng là anh trai của em. Đương nhiên phải tốt hơn là cậu nhóc này rồi đúng không nào_

Anh mỉm cười xoa đầu cô _ Về phòng nào! anh giúp em chuẩn bị đồ đi học._ hai cậu kia cũng lẳng lặng đi ra trong lòng nặng trĩu, còn anh thì không thốt nên lời.

-Già mà "anh trai thì phải tốt hơn cậu nhóc này", tôi nói cho anh biết Phan Thiên Tuấn anh chỉ hơn tôi một tuổi thôi đấy, thật tức chết mà. PHAN THIÊN TUẤN! TÔI GIẾT CHẾT ANH...AAAAAAAAAAAAA.

Sau khi điều hòa nhịp thở ổn định tinh thần, anh vội vàng chạy vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân để đến trường

Vì gần tới giờ vào lớp nên cô không kịp ăn sáng, ba cậu cũng chẳng khá khẩm hơn chút nào cũng phải ôm cái dạ dày trống rỗng ấy đến trường. Dù sao thân cũng là quản lý đặt biệt của ba cậu cho nên không thể các cậu ngất xỉu trên trường được. Thế là cô phải đào kho lương thực của mình cho mỗi người một hộp sữa chua đương nhiên không thể thiếu phần của ông anh đẹp trai kia được.

-Cho mấy anh này!_ cô đưa cho Thiên Tuấn rồi cẩn thận bỏ ba hộp còn lại vào cặp của từng người. Nguyên thì vui ra mặt,Thiên chỉ mỉm cười lộ rõ đôi đồng điệu, còn anh thì nhìn cô bằng một đôi mắt ngờ vực:"Cô bỏ thuốc sô vào cho tôi phải không?"

-Có thì đã sao anh miễn dịch với thuốc độc mà, vì vậy anh có thể bào chế ra thuốc độc đấy vì anh còn độc hơn cả thuốc độc nữa. Nên không sao đâu anh cứ uống đi

-Hôm nay ăn gan hùm nhĩ dám trả treo với tôi hả? _ Anh vừa nói dứt câu cô vội chạy lại nấp sau lưng Thiên Tuấn."Anh ơi! Tuấn Khải bắt nạt em!" _ nói rồi cô lém lỉnh lè lưỡi làm mặt quỷ với anh . làm anh chỉ muốn véo cho một cái vào cái má phúng phính như bánh bao của cô. Vì sợ ảnh hưởng đến cô nên Thiên Tuấn chờ cô đi học còn ba người kia đi xe riêng đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không?(Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Vừa bước xuống xe cô đã thấy nhỏ đứng ở trước cổng vẫy tay chào cô. Nhỏ chạy lại khoát tay cô nói bằng một giọng điệu hết sức "nhẹ nhàng":

-Sao rồi, Hoàng đại tiểu thư chép xong chưa? _Nói rồi nhỏ bụm miệng cười khúc khích là cô chỉ muốn ăn tươi nuốt sống nhỏ thôi

-làm ơn nhỏ tiếng chút bỏ có thể giết chết mình bất cứ lúc nào đấy?

-Chuyện gì? Chuyện gì nói bôn cô nương nghe. Ta đây hành hiệp trọng nghĩa không tính thiệt hơn. Nói đi ai bắt nạt cục bông của ta ta sẽ đòi lại công đạo cho cùng?

-Là đại thần trong lòng bỏ đấy?

Đang lúc nhỏ khó hiểu nhất Thiên Tuấn từ trong xe bước ra. Nhỏ đứng hình :

-Em tan học lúc mấy giờ anh sang đón?

-không cần đâu ạ em đi về với bạn! À, đây là bạn thân oi là thân của em- Chu Gia Hân. Gia Hân đây là Thiên Tuấn- anh trai của mình

-Chào em! anh đã nghe tiểu Nguyệt nói về em mong em giúp đỡ cho em ấy trong học tập. Nếu có cơ hội anh sẽ bảo tiểu Nguyệt đến nhà chơi._ Nói rồi anh đưa tay về phía nhỏ

Thấy nhỏ bất động không trả lời cô phải huých tay nhỏ một cái rồi đau nhỏ mới chịu tỉnh, e then đưa tay ra nắm lấy tay anh đến khi anh rút tay ra nhỏ đưa đôi bàn tay còn hơi ấm của Thiên Tuấn lên cười một cách ngốc nghếch

-Tiểu Nguyệt anh đi trước đây có gì thì gọi cho anh, nhớ vào ăn sáng đi đó kéo đau dạ dày. À.. tối nay nhớ đến công ty đấy có cuộc họp quan trọng, bố bảo anh chủ trì thay em, vì em chưa có kinh nghiệm hơn nữa đây là cuộc họp quan trọng công ty đã bỏ rất nhiều vốn để hoàn thành dự án này.Ba nhóc kia cũng phải đến nữa. 7h là bắt đầu không được tới trễ.

Nói rồi anh xoa đầu cô một cách ôn nhu, khuyến mãi cho nhỏ một nụ cười tươi rói. Bình thường nhỏ xông xáo ăn to nói lớn không sợ trời không sợ đất cuối cùng trước mặt anh nhỏ lại như chú mèo con e then dễ thương, dịu dàng đến lạ. Thay đổi một trăm tám mươi độ đến cô cũng phải ngạc nhiên. Soái ca vừa đi là cả đồng nữ sinh bu xung quanh cô nào là:"Anh trai cậu soái quá", "đúng chuẩn soái ca áo trắng","Cậu cho mình xin số điện thoại đi","Anh ấy làm ở công ty nào vậy ra về mình sẽ tới đó ngắm cho đã",đã vậy còn có một vài cô nương thuộc thể loại cực kì biến thái"Anh cậu mặc áo mỏng quá lộ cả cơ bụng socola sáu múi kìa ôi mắt tôi. Cho xin ít thuốc nhỏ mắt đi, bóng quá". Mấy cô chen lấn đến mức đẩy cả Gia Hân ngã sòng xuống đất.

-CÁC THÍ CHỦ XIN TỰ TRỌNG CHO MUỐN THÌ MAI NGƯỜI TA ĐẾN MÀ HỎI ĐỪNG CÓ NHƯ VẬY ĐƯỢC KHÔNG, MẤT HẾT GIÁ TRỊ CỦA MỘT CON NGƯỜI.GIẢI TÁN!!!_ đây rồi đây mới thật sự là con người của nhỏ, cảm ơn trời nhỏ đã trở lại

Lời nói của nhỏ đúng là có uy lực kinh ngạc vừa thốt lên ngay lập tức mấy chục bà tám xung quanh liền đường ai nấy đi việc ai nấy làm. Nhỏ phúi phúi hai bàn tay vào nhau, bỗng chốc nhìn sang cô với ánh mắt "giả tạo" hết sức có thể

-Anh bỏ làm ở công ty nào vậy, cho mình số điện thoại được không _ Cuối câu còn che miệng cười hihi thật khiến cô nổi hết gai óc

-Bản thân mình như thế còn nói người ta không có tự trọng _ cô nói với giọng mỉa mai

-Để gặp được soái ca không cần tự trọng. Cho mình số đ, nha...nha _ Nhỏ chu môi lắc lắc tay cô năn nỉ khẩn thiết

-Được rồi lát nữa mình cho bây giờ đi ăn sáng đã định nhìn đối học bài à? _ (Sao con nhỏ này nó hiền thế nhỉ, bị nhỏ hành hạ thế mà không nhân cơ hội trả thù, Ngu ngốc, ngu ngốc)

-Yeah... cục bông luôn tốt nhất _ Nói rồi nhỏ ôm chầm cô hôn chụt chụt lên má _ Hôm nay tâm trạng tốt bản cô nương sẽ mua đồ ăn sáng cho cung!

-Gớm chết đi được.

Cô lo lắng nhìn tin cho Tuấn Khải dù sao anh cũng là trưởng nhóm hỏi anh vẫn hơn

-"Có chuyện gì à? sao mấy anh chưa tới trường"

-"Đi công sau đang ở trên lớp. Cô đi ăn sáng đi kéo chết , tôi chả biết phải giải thích với chủ tịch như thế nào đâu"

-"Anh không rửa tội là anh chịu không được à"

-"Sau khi tan học gặp nhau ở cổng sau rồi đến công ty luôn nhá"

-"Không đâu tôi đi với bạn rồi. Mà 7h mới bắt đầu cần thiết phải đến sớm không?"

-"Chúng tôi tập vũ đạo hai tiếng, sau đó có nhận xét của thầy giáo cô cũng phải quan sát, hội ý với thầy giáo và ban quản lý để chuẩn bị cho dự án sắp tới chứ"

-"Ồ! tôi không biết phải có khâu hội ý nữa, Ok ra về gấp"

Thấy cô cứ chăm chăm vào cái điện thoại, nhỏ liền nổi máu chàm chọc

-Sao thế cục bông nhìn tin với ai mà trên mặt thể hiện mọi loại biểu cảm thế kia?

-Đề nghị không được gọi tiểu nữ là cục này cục nọ, tiểu nữ có tên có họ đảng hoàng!

-Lát nữa bỏ về một mình nhá, mình có việc?

-Ừm! mà lúc này anh Tuấn bảo bỏ qua công ty, bỏ đi làm rồi à?

-Không! để khi nào mình kể chi tiết cho nghe chuyện dài dòng lắm.

Cô và nhỏ cố chen lấn qua đám đông trước mặt. Ôi cái cuộc đời toàn phải chen với lán cô thảm thán vẫn.

-Ê bỏ hôm nay có tiết toán đầu tiên đây chép phạt xong chưa?

Cô chưa nuốt miếng bánh mì ở cở họng thì bị nhỏ là cho tới mức nghẹn không nuốt nổi. Vội vàng mở cặp sách kiểm tra đủ số lượng chưa.

-Phù... Cô thờ phào nhẹ nhõm. Nhìn lại tất cả một lượt ở đây đa phần đều là chữ của Tuấn Khải. Nét chữ của anh không quá đẹp, nhưng rất mềm mại, rất tỉ mỉ. Cầm sắp giấy dày cộp trên tay rồi lại nhìn con người trước mặt đang chăm chú ăn mà cười thầm trong lòng, nếu chỗ biết sắp giấy không có tỷ giá trị này lại do một tay thần tượng mình viết thì chắc có phá sản nhỏ cũng phải mua cho bằng được. Cô ăn có phần chậm chạp nên tới khi chuông reo cô và nhỏ vẫn phải ba chân bốn cẳng chạy học hơi để lên lớp. Ôi cái cuộc đời thật chó trâu, vừa lên tới lớp vị lão sư khó tính ấy đã đứng chờ sẵn ở cửa. Cô cúi đầu không nói chỉ có mình nhỏ là vẫn còn can đảm phân bua.

-Thưa thầy đồ ăn ở căn tin có vấn đề nên bọn em phải đi giải quyết. Xin thầy tha lỗi cho bọn em

-Tôi không biết là đồ ăn có vấn đề hay đồng hồ ở căn tin có vấn đề. Các cô có viện bất cứ lý do nào cũng vậy thôi dạy ở ngôi trường này gần cả thập kỉ tôi đã quá quen với cách cô cậu trốn tội. nhưng các cô chắc chưa quen với cách phạt của tôi nhỉ. Mỗi người lấy cho tôi một xô nước đầy. Rồi đi xuống sân phơi nắng cho tôi. Tôi cũng chỉ muốn tốt cho các em thôi nắng sáng rất tốt cho sức khỏe bổ sung canxi. Lưu ý giờ giải lao cũng không được lên lớp. Đầu tiết sau tôi sẽ đích thân xuống đưa các em lên lớp.

Cô chỉ biết khóc ròng hôm qua chép phạt hôm nay phơi nắng, còn đâu là hình tượng học sinh chăm ngoan của cô. Cả trường đổ dồn ánh nhìn về hai số phận nghiệt ngã dưới sân trường.

-Thầy giáo thật quá đáng! còn đâu làn da châu á của mình nữa chứ _ Nhỏ than thở _ Lần sau nhất định bùng tiết luôn không thềm lên lớp để bị phạt nữa

tiểu Nguyệt nhi!

-Giờ là lúc nào rồi bỏ còn tâm trạng nghĩ tới việc bùng tiết chứ tay mình sắp gãy đến nơi rồi đây này!

Nhỏ đặt xô nước của mình xuống đỡ lấy xô nước của cô đổ hơn nửa xô vào chậu cây gần đó, rồi tiếp tục đổ xô nước của mình. Cô không ngờ đến lúc đại nạn nhỏ mới bộc lộ bản chất thật sự của mình.

-Oa! đại nương quả thật cao tay tiểu nữ bội phục_ Cô chấp tay cuối người nói

-Nhỏ được khen liền vênh mặt tự hào có mấy khi được thánh thoi ngắm cảnh như thế này không thể để xô nước đáng ghét này cản trở thú ngắm cảnh của nhỏ.

-Xin lỗi bỏ nha vì mình mà bỏ bị phạt chung!

-Bỏ đang nói gì vậy chứ. Không phải bỏ nói chúng ta là bạn thân rất thân sao mà bạn thân là có phước cùng hưởng có họa cùng chia.

Đó là lần đầu tiên trong đời cô cảm nhận được cái gọi là tình bạn. Cô mong sao cô và nhỏ có thể cùng nhau như thế này mãi.

-Gia Hân này! lần tới nhất định sẽ bùng tiết chứ không thể là vật trưng bày trong cái "viện Bảo tàng" này được!

-Đúng đấy! Lần sau mình sẽ dẫn bỏ đến chỗ này vui lắm

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hậu Đậu! Em... Có Khỏe Không? (Tfboys)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Cuối cùng giờ ra chơi cũng đến. Phải nói làm sao nhỉ cô không còn mặt mũi nào gặp lại ba người bạn họ nữa. Đã gọi là giờ ra chơi thì có mấy ai ở trong lớp, mà ngoài sân trường hiện giờ có trò hay có gì phải ở trong lớp. Hiện giờ cô và nhỏ là tâm điểm chú ý của cả trường cộng thêm tiếng nói to và rõ của thầy toán thì chẳng khác gì cuộc thám hiểm vườn thú hiểm.

-Hoàng Ánh Nguyệt, Chu Gia Hân tôi thật thất vọng về hai em, đã vi phạm còn không biết hối hận hai em giải thích cho tôi vì sao lúc đầu là hai xô nước đầy mà giờ chỉ còn lại chưa được một nửa? Mau nói đi!_ Trông bộ dạng của thầy mà cô như bị cả tảng băng bao quanh lạnh hết sống lưng. Cô và nhỏ chỉ biết cuối gằm mặt không dám nhúc nhích, bây giờ mà lên tiếng thì chẳng khác nào thêm dầu vào lửa

-Không nói được phải không? Đứng hết một tiết nữa suy nghĩ cho tôi. Còn đứng ngay ra đó làm gì vào nhà vệ sinh đổ đầy nước cho tôi.

Cô và nhỏ lần lần đi vào nhà vệ sinh trên đường đi thì khuôn mặt của hai người như mất sổ gạo còn khi đến nhà vệ sinh thì cả hai cười ngặt nghèo như trúng tà:

-Bỏ thấy không lúc này thầy nói vắng hết cả nước bọt_ Nhỏ lấy khăn tay đưa cho cô vừa ôm bụng cười

-Mình sợ thầy tức quá mà ngất xỉu thì chả biết làm sao chuyện này mà đến tai anh Tuấn thì mình chết chắc

Bỗng điện thoại của cô rung lên từng hồi. Lúc lấy ra cô như chết lặng khi nhìn thấy người gọi là ai. Thấy biểu cảm lạ lẫm của cô nhỏ ghé lại xem thử:

-"Không phải người", ai mà lại không phải người trong mắt bỏ thế hả!

khỏi nói mọi người cũng biết là ai rồi nhỉ, Thấy cô cứ ngập ngừng không dám nhắc máy nhỏ liền giật lấy rồi tiếp theo là:" Anh là ai hả? Tiểu bảo bối nhà tôi phải lưu tên anh là "không phải người" anh cũng phải tự ý thức được giá trị của bản thân chứ, tôi đoán chắc anh rất thường xuyên bắt nạt tiểu bảo bối nhà tôi nên nhỏ mới dành cho anh cái tên đặc biệt thế nhỉ? Tên biến thái, đồ không phải người. Từ nay anh mà dám là phiên bạn thân nhất thân nhất của tôi một lần nào nữa lão nương hứa sẽ chăm sóc nhà người thật cẩn thận, nhớ đó!". Sau khi chửi bới xong nhỏ còn rửa thêm nào là "đồ biến thái, không phải người.v...v..."

Thấy cô đứng bất động không nói thành lời nhỏ vỗ vỗ vào vai cô an ủi:

-Yên tâm đi từ giờ lão nương sẽ bảo vệ bỏ cái tên biến thái đó mà xuất hiện một lần nào nữa thì bỏ cứ gọi điện cho mình mình sẽ sử lý giúp bỏ đừng lo !

-Bỏ giết mình rồi, bỏ không biết tên đó nguy hiểm đến nhường nào đâu! huhuhuhu bỏ hại chết mình rồi.....

-không sao, không sao, có mình chiếu cố bỏ sẽ trường sinh bất tử, yên tâm

Cô cũng rất muốn trường sinh bất tử nhưng với tình hình này thì.... thật là khó nói.

Nói thì nói buồn thì buồn nhưng nhiệm vụ vẫn phải hoàn thành, cô và nhỏ vẫn phải phơi nắng. Ôi! từ khi gặp cái con người kia mọi niềm may mắn của cô đều bay đi cả. Nói là bị phạt nhưng đúng hơn là thưởng, vì từ này đến giờ cô và nhỏ chỉ đứng nói chuyện tán gẫu về mọi thứ trên đời nhưng tuyệt nhiên không hề có một khoảng khắc nào nhớ tới lỗi lầm mà mình đã gây ra. Nói chuyện một hồi, nhỏ lại quay về chủ đề anh trai hotboy vạn người mê của cô.

-Này có thật là anh tuấn là anh trai của bồ không thể?

-Không phải của mình chứ chẳng lẽ là của bồ?

-Cái con nhỏ này.... thật là! mà mình thấy anh ấy với cậu chả giống nhau chỗ nào cả, một bên thì quá hoàn hảo còn một bên thì..

-Này nói gì thì nói mình vẫn biết nấu mì đấy nhé.

-Cái đó thì bồ cô nương cũng biết nấu.

-Thật ra anh tuấn chỉ là anh nuôi thôi, là con nuôi của ba mình.

-Cái gì? Bồ nói thật chứ?

-Mình nói đùa mà thoát khỏi chỗ này mình cũng đùa.

-thế cậu với anh ấy ở cùng một nhà à?

-Đương nhiên, anh em thì phải ở một nhà chứ.

-Mình không biết đâu, không biết đâu cậu không được có gì với anh ấy đấy._ Nhỏ nói rồi ngún ngậy làm sóng hết cả nước ra ngoài

-Con nhỏ này! cái gì bồ cũng nghĩ được à?

lại đến giờ ra chơi, hiện tại đâu là khoảng thời gian lần đầu tiên cô cảm thấy không cần phải xuất hiện nhất trên cuộc đời. Từ xa cô và nhỏ đã thấy bóng dáng vị lão sư kính cẩn đang đi về phía mình trên tay còn cầm chiếc " đồ long roi huyền thoại". Cô nuốt nước bọt đánh ực một cái.Hai người chỉ xin qua được kiếp nạn này là đã cảm tạ trời đất.

-Hai em đã nhận ra lỗi lầm của mình chưa?

-Dạ rồi!_ đồng thanh

Sau đó vị lão sư nói một tràng nào là:"biết sai nhận lỗi là tốt sau này không được phạm phải những lỗi ngớ ngẩn như thế này nữa....". Cuối cùng trong đầu cô chỉ sót lại một câu"các em mau về lớp chuẩn bị cho tiết học sắp tới". Thật sự thì cô và nhỏ cũng chẳng buồn gì mấy ngoại trừ việc mỗi châu do đứng hơi lâu, dù sao thì cũng đã thoát được hai tiết toán.

gần cuối buổi học mà cô còn ngủ gà ngủ gật trên bàn nhỏ phải gọi mấy lần cô mới tỉnh.

-bồ còn phải đi công việc vậy mình về trước đây!

-Ừ, về cẩn thận dạo này thường xuyên xảy ra các vụ giết người cướp của lắm đấy, mình nghĩ bồ nên cẩn thận.

-Cẩn thận cái mồm của bồ mình cắt về nấu súp ăn bây giờ.

Nhỏ vừa ra khỏi lớp thì liền có tin nhắn đến:"công sau". Chỉ nghe điệu bộ cô cũng biết là chẳng tốt lành gì. Cũng chẳng thèm nhắn lại làm gì cô cũng phải cho hắn biết cô cũng biết cao lãnh. Nghĩ thế cô liền ưỡn ngực thẳng lưng hiên ngang đi ra khỏi lớp công sau thẳng tiến. Vừa tới nơi nhìn thấy khuôn mặt "nghiêm trọng" của anh thì bao nhiêu sĩ khí trên người của cô bay đâu mất. Thiên và Nguyên nhìn cô bằng một đôi mắt lo lắng khiến cô càng thêm lo lắng. Cô thầm chột dạ .(bà cô của tôi ơi trung tâm trường học ngay cả một sách cũng biết hướng chỉ những người lúc nào cũng cầm điện thoại trên tay này).

Rón rén lại gần đứng sau lưng Thiên và Nguyên coi như là cũng an toàn nửa cái mạng.

-Hoàng Ánh Nguyệt. Cái bảng tin trên đầu page trường này là như thế nào hả? giải thích cho tôi ngay.

-Chỉ là sơ suất nhỏ thôi. Tôi hứa sẽ không tái phạm lần nữa, tôi lấy danh dự của bản thân ra hứa đấy._miệng thì hứa đủ điều nhưng thâm sâu trong tâm hồn là đang chửi rủa cái tên nào ăn no rừng mỡ không lo học hành mà suốt ngày đăng tin hại người.

-Ồ! vậy ra cái tên "không phải người" cũng là sơ suất nên gõ nhầm phải không?

-Đúng vậy đúng vậy sơ suất thôi!

Thấy không khí có phần căng thẳng Thiên đành nói:

-Sắp tới giờ tập võ đạo rồi nhanh kéo không kịp?

-Đúng a! thầy này hơi khó đẩy đại ca, chúng ta tốt nhất không nên đến trễ_ Nguyên nhìn cô lo lắng rồi kéo cả bọn lên xe.

Cô nhìn hai người mà không biết cảm ơn như thế nào tức thì anh kéo cô ngồi bên cạnh mình, cẩn thận lấy từ trong cặp ra một túi đá trườm lên đôi chân vốn đã bị hành hạ cả ngày của cô. Thấy không khí có phần lạ anh liền nói:

-Nếu cô xảy ra chuyện gì chủ tịch sẽ không an tâm!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Hại Đậu! Em... Có Khỏe Không? (Tfboys)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.